

# TRIO-UL INTERNAȚIONAL M. IONESCU - DRIDEA - BADEA

vrea să joace în CUPA CAMPIONILOR EUROPENI  
(Citiți în pag. 10 reportajul „DRIDEA — BADEA UN CUPLU CARE NU EXISTĂ“)



PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

## SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE  
CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 2 (169) IANUARIE 1966 — Anul XIX

### FOTBAL

**C.S.M.S.-IASI** REVELAȚIA  
CAMPIONATULUI  
ACTUALITĂȚI FOTBALISTICE PE GLOB

### BASCHEȚ

COMENTARIU LA  
JUMATATEA CAMPIONATULUI

### ATLETISM

DRUMUL SĂRITURII  
CU PRĂJINA  
DE LA BAMBUS  
LA STIGLĂ



# Foto cronica

## PRIMUL ÎN LUME

Atletul australian Ron Clarke a fost crotat, prin ancheta de sifrit de an a agenției ISK din Stuttgart, drept cel mai bun sportiv al lunii în anul 1965. Acest titlu neoficial este pe deplin meritat. În 1965, învinsul de la Tokio a obținut succese deosebite: a corectat de patru ori recordul mondial pe 5 000 m, record deținut în prezent de Keino; a reușit să parcurgă 10 000 m sub 28 de minute (27 : 30,4) și și-a apărut cu succes recordurile mondiale pe 8 mii, 10 mii, cursa de o oră și cursa de 20 de kilometri.

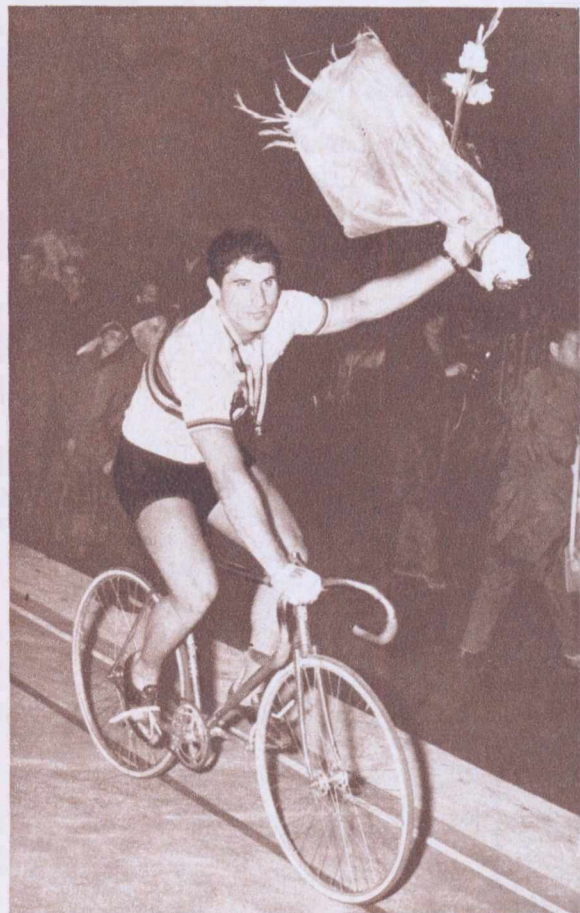
Iată-l pe Ron Clarke (în dreapta fotografiei) alături de alt mare atlet, francezul Michel Jazy, deținător și el a patru recorduri mondiale: 1 milă, 2 mii, 2 000 m și 8 000 m.



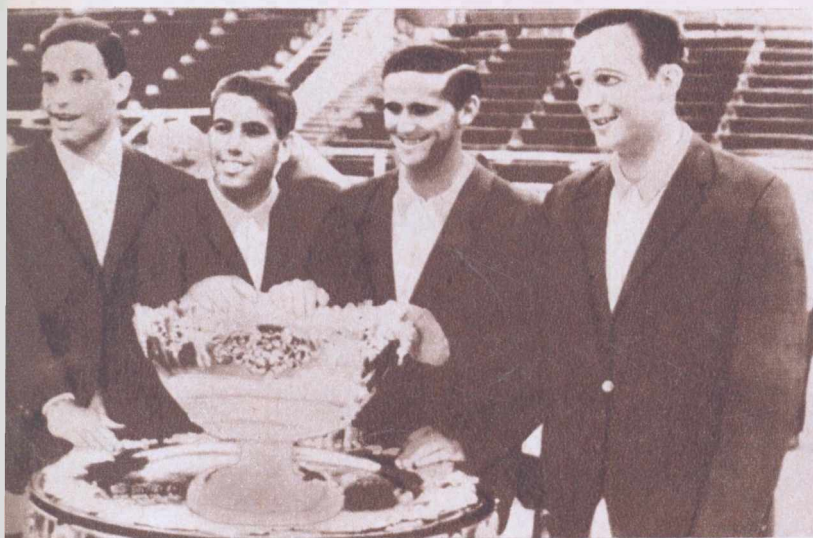
## TURUL DE ONOARE

Ciclistul Omar Phakadze a fost declarat cel mai bun sportiv sovietic al anului 1965. Motivul: în cursele de viteză, în care este un mare specialist, Phakadze a obținut multe victorii atât în țară, cât și peste hotare.

Iată-l agitănd fericit buchetul de flori, în timpul turului de onoare la campionatele mondiale, după câștigarea cursei de viteză rezervată amatorilor, care au avut loc anul trecut, în localitatea San Sebastian din Spania.



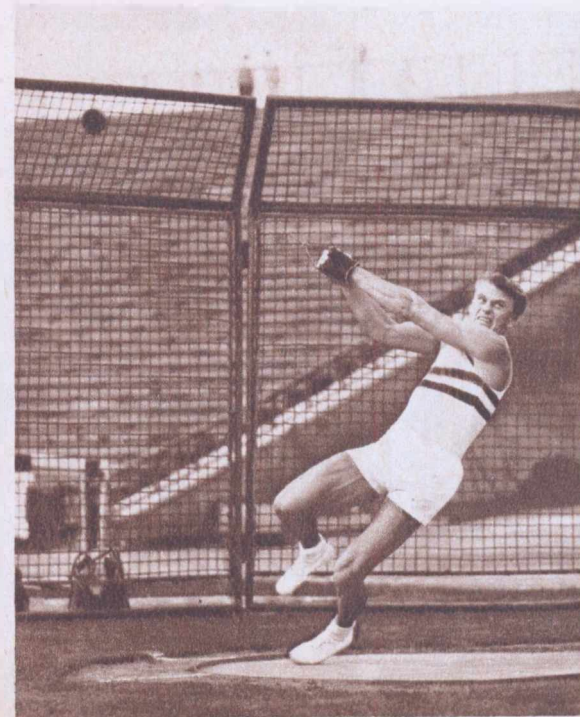
În fotografia din stînga puteți vedea vestita „Salatteră”, trofeul nu mai puțin vestit al Cupei Davis, care înseamnă cea mai mare întrecere internațională de tenis din lume. În jurul ei, patru „rachte” celebre. De la stînga la dreapta: Juan Gisbert și Manuel Santana (Spania) și Roy Emerson împreună cu Fred Stolle (Australia). Toți patru sînt cu zîmbetul pe buze. Aceasta, deoarece fotografia a fost făcută la Sydney înaintea finalei, pe care și-au disputat-o echipele reprezentative ale Australiei și Spaniei, și, deci, nu se știa încă în posesia cui va intra trofeul. După cum se știe, Cupa Davis a fost câștigată și de această dată de către reprezentanții Australiei.



## RECORDUL LUI ZSIVOTZKY

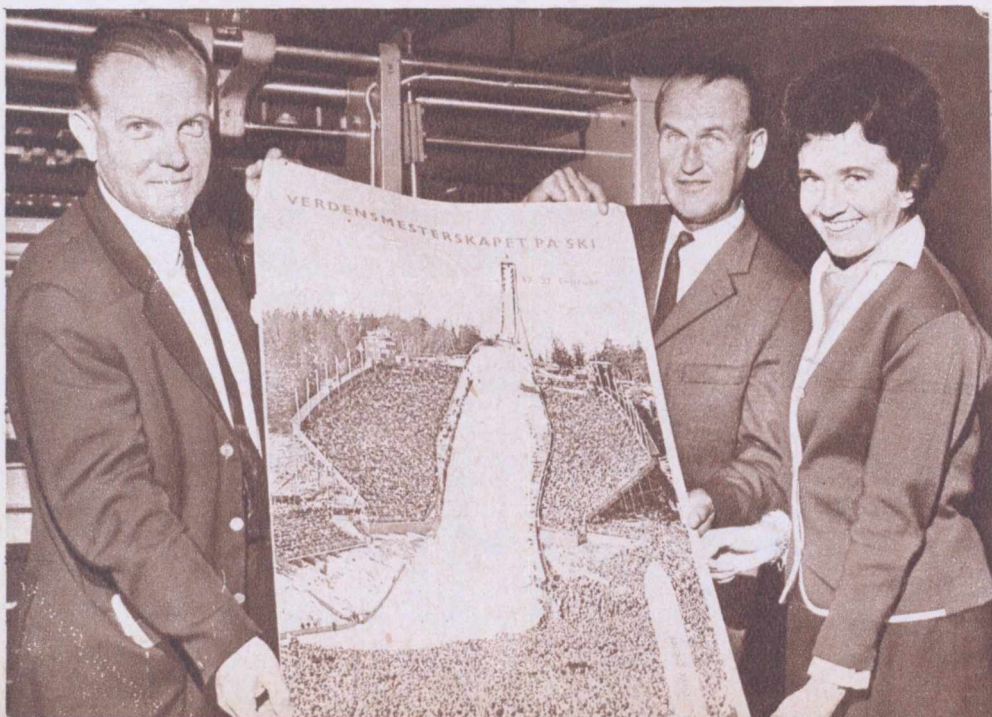
Temerarul atlet maghiar Gyula Zsivotsky este noul recordmen mondial la aruncarea ciocanului, cu o performanță de 73,74 m. El a... preluat titlul deținut din 1956 de sportivul american Harold Connolly (71,26 m). Deși în ultimii ani s-a menținut aproape în permanență printre cei mai buni aruncători de ciocan din lume, la J.O. de la Tokio, Zsivotsky nu a reușit să cucerească decât medalia de argint. Rezultatele obținute în 1965 i-au determinat pe ziaristii maghiari să-i acorde titlul de cel mai bun sportiv al anului din Ungaria.

Iată-l în imaginea de jos pe atletul maghiar în timpul unei aruncări.



**SEZONUL ALB** Sfrșitul lunii ianuarie și întreaga lună februarie marchează sezonul marilor întreceri în sporturile de iarnă. Astfel, între 29 ianuarie și 6 februarie, la Cortina D'Ampezzo, vor avea loc „mondialele” de bob, iar între 2-6 februarie, la Garmisch Partenkirchen, cele de biatlon. Schiorii vor participa la „mondialele” (fond) la Oslo, între 17-27 februarie.

În fotografie, afișul întrecerii de la Oslo, abia ieșit de sub tipar. Ni-l prezintă (de la stînga la dreapta) Jørgen Tandberg, din partea tipografiei, Einar Bergslund, reprezentant al comitetului de organizare, și doamna Malfrid Bernhard din partea ofiului de presă norvegian.







## UN PODIUM ORIGINAL CAMPION LA „SEMIMIJLOCIE“

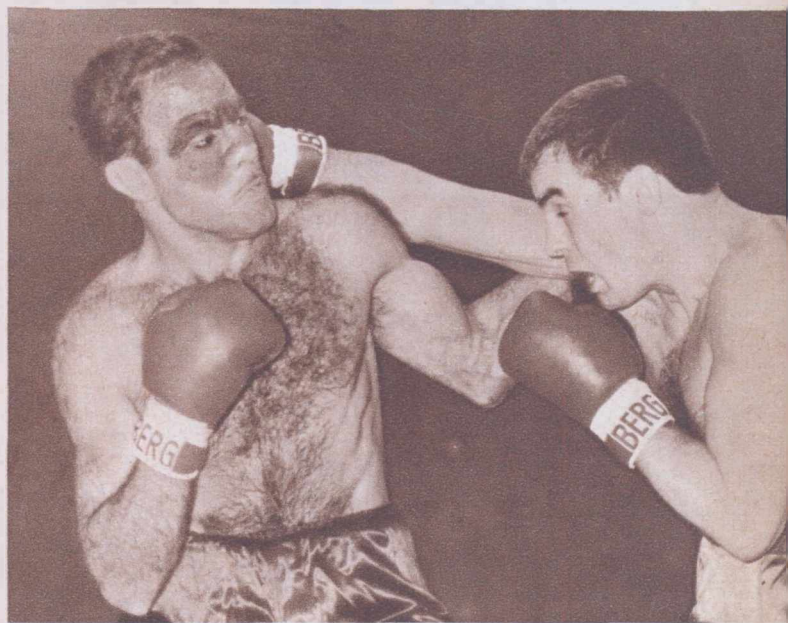
În fiecare an, prima întrecere athletică se dispută în Brazilia, la Sao Paulo. Este vorba de crosul organizat în noaptea de Anul Nou de către redacția ziarului „Gazeta Esportiva“. După cum se știe, la această vestită cursă participă fondești de mare clasă din întreaga lume.

Tată în fotografia alăturată festivitățile de premiere a primilor clasati în ediția din 1966 a tradiționalei competiții. Pe cea mai înaltă treaptă a podiumului, învingătorul cursei, cunoscutul atlet belgian Gaston Roelants. Alături de el, în costum de gală, se află Joel Nelli, directorul ziarului „Gazeta Esportiva“. Ceilalți atleți clasati pe locuri fruntașe, de la stînga la dreapta: Werner Dossegger (Elveția) și Mike Wiggs (Anglia), apoi Antonio Ambro (Italia) și Guy Cailliet (Franța).

Pe frunțile atleților au fost puse coroane de lauri, lauri dăruți celor care și-au început noul an într-o frumoasă întrecere sportivă.

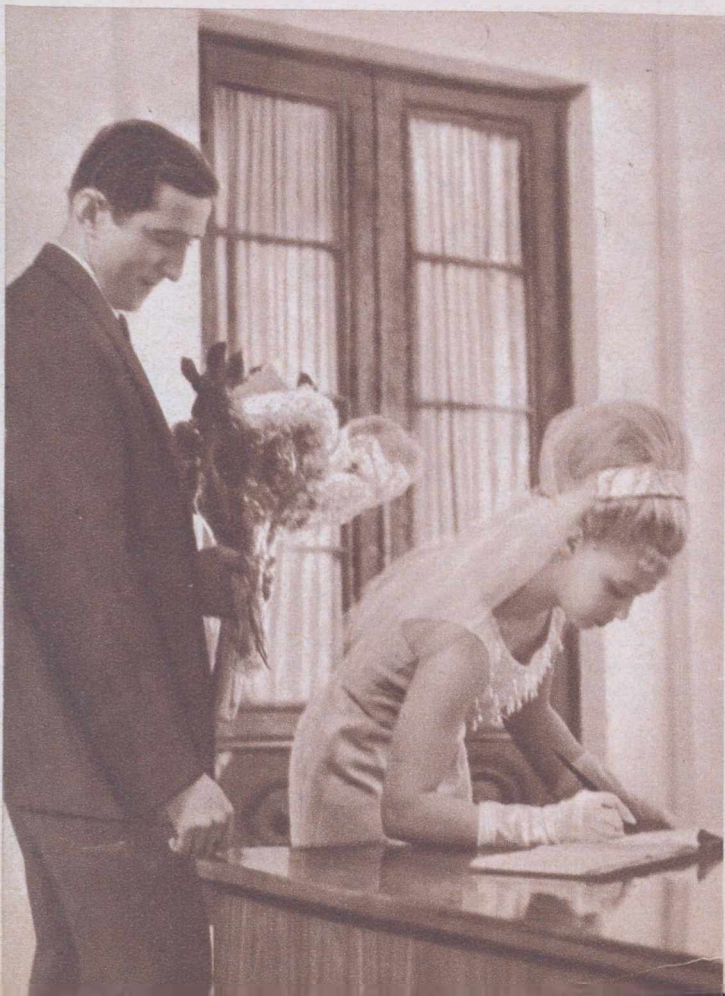


În Palatul Sporturilor din Berlinul occidental, a avut loc meciul de box dintre pugiliștii profesioniști Willi Quatuor (R.F.G.) și spaniolul Juan „Sombrita“ Albornoș. În joc, titlul european la categoria semimiijlocie. După 15 reprize de luptă strînsă, luxemburghezul Jean Velter, arbitrul unic al partidei, l-a declarat învingător la puncte pe Willi Quatuor. Noul campion (în dreapta fotografiei) are 28 de ani și este originar din orașul Dortmund.



## UN CUPLU DE VEDETE

Să nu se mai spună că nu există afinități între fotbal și ... patinajul artistic. Iată, nu de mult, două stele ale acestor discipline sportive atît de deosebite s-au unit într-un cuplu fericit, punîndu-și alături semnătura în registrul ofițerului de stare civilă din Moscova. Este vorba despre fundașul central al naționalei sovietice de fotbal, Albert Șesternev, și medaliata cu bronz la ultimele campionate mondiale de patinaj (perechi), Tatiana Juk, deveniți soț și soție. Încă o familie de sportivi celebri!



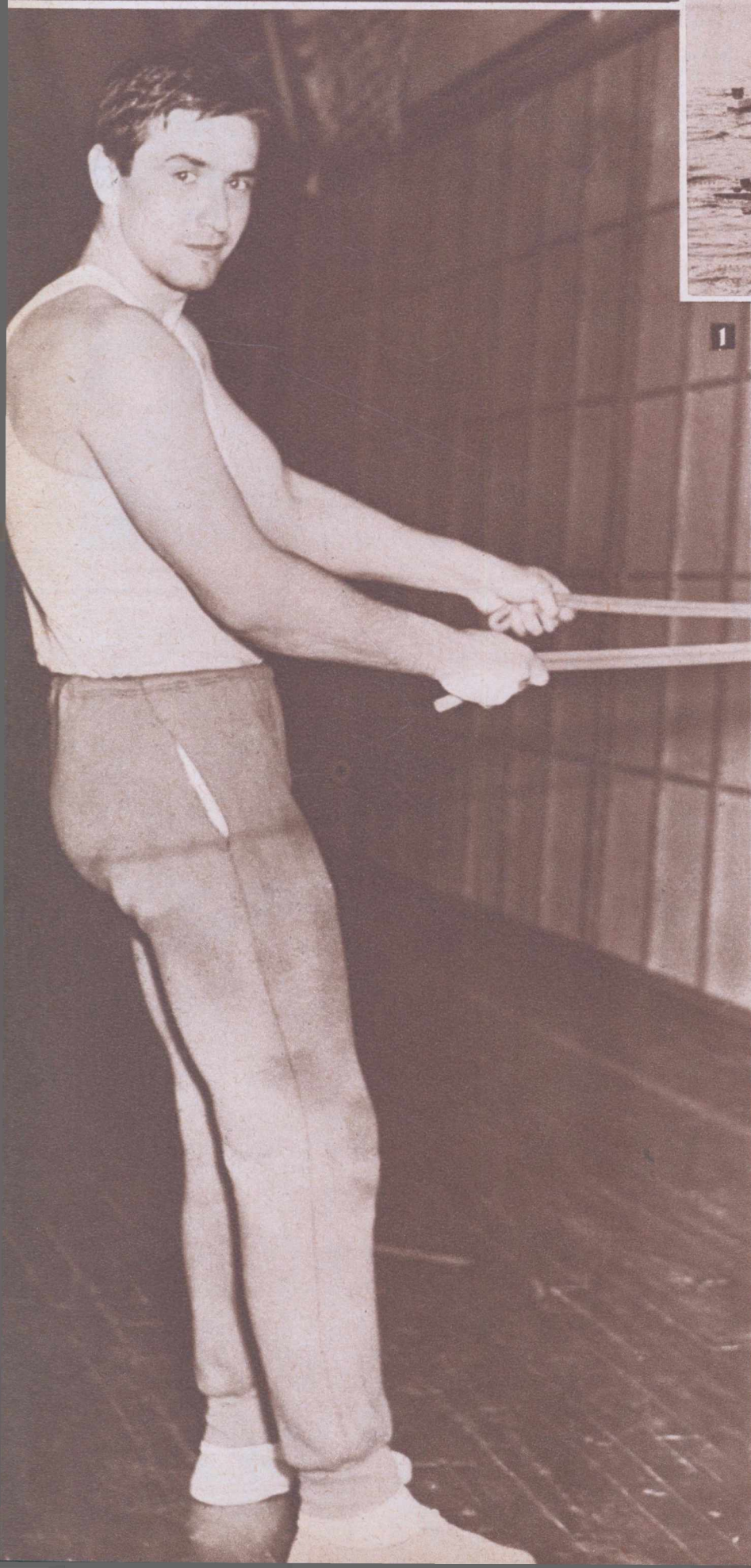
## PRIMUL START LA SCHI

1. Concurs de deschidere a sezonului de schi pe pîrtia Clăbucet de la Predeal.
2. Primii cîștigători ai anului. În prim plan: CORNEL TĂBĂRAȘ, învingător în proba de slalom special.





# În laboratorul de medalii



În ciuda faptului că afară iarna cea cumplită cerne un puf alb cu desen de dantelă și pe geamuri s-au format frumoase flori de gheață, iar apele lacurilor au prins pojghiță, mi am propus să vă prezint câteva momente surprinse chiar pe... apă.

★

Nu întâmplător mă găseam sub tribuna celor 35 000 de locuri ale stadionului de pe Izvor. Am auzit că aici se antrenează sportivi mari ca Ecaterina Iencic, Ileana Drîmbă, Olga Szabo, Maria Alexandru, Dorin Giurgiuță... și i caut. Dar tot aici este și bacul, atelierul de iarnă, în care s-au pregătit numeroși canotori, astăzi celebri în lumea întreagă.

Ei mă atrag parcă cel mai mult. Pătrund în împărăția lui Neptun. Aici ochiul magic al aparatului de fotografiat este vrăjit. Aburii nemiloși s-au așezat pe obiectiv, ca o perdea grea. Trăiesc totul, simțind că aici se muncește deosebit. Am surprins astăzi la bac pe elevii antrenorului emerit NICOLAE NAVĂȘART. Alături de el, soția sa Maria coordonează lucrul. „Mona și Nae”, cum sînt cunoscuți în „lumea apelor”, sînt concentrați, cu cronometrele în mînă. În bac „maștrii”. Deși se aude numai un singur sunet de atac și o singură suflare, i-am recunoscut imediat pe „cei patru magnifici”, care fac ca apa să hordăie și să spumege sub loviturile brațelor lor puternice, purtătoare a nu mai puțin de 10 medalii de aur la ultimele campionate europene desfășurate pe apele Snagovului (admirați-i pe coperta noastră) — ei sînt VĂȘILE NICOARĂ, HĂRĂLAMBIE IVANOV, NICOLAE TERENCE și ANDREI CONTOLENCO.

În afara redutabilului „4”, întregul lot al „stelștilor” este la lucru. În vară ei vor avea de luptat cu echipaje la fel de puternice, cele dinamoviste. Înainte de a încheia vizita la „laboratorul medaliilor”, antrenorul N. Navășart m-a îndrumat spre o altă sală unde „prietenul său de vacanță și adversarul cel mai temut în concurs — antrenorul emerit RADU HUTAN” lucrează cu echipa sa — Dinamo.

★

„Treis minute sandoul” Glasul lui Radu este foarte hotărît. El are doar sarcina de a demonstra saltul valoric înregistrat de pagaia și padela românească în ultimii ani și apoi și în atelierul lui Nae se lucrează foarte serios...

Din întrecerile de pînă acum „rivalitatea” dintre elevii lui Radu și Nae a adus secunde pretioase, care ne-au situat pe plan mondial pe un loc fruntaș.

Sandoul se subțiază, revine, se întinde tot mai des, este vesel că lucrează cu un mare caiacist care a arat cu padela sa, apele multor lacuri de pe continent. Maestrul emerit AUREL VERNESCU ne zîmbește cu încredere, vrea să-și îmbogățească colecția de medalii din noua sa locuință. Într-o parte, cuplul campionilor mondiali și europeni la canoe dublu IACOVICI-SIDOROV flotează.

Sala de forță este plină de „vedete” ISMAILCIUC, ALEXE, ȚURCAȘ și mulți tineri care ne promit surprize la chiar campionatul republican din acest an. Dar despre caiacisti și canoisti, despre o lecție a lor poți umple un caiet. Ei semnează zilnic „condica de prezență” la bac, ca o obligație ce le revine pentru confirmarea succesorilor de prestigiu pe care le-au cucerit, consacrand în lume școala românească de canotaj.

Campionatele mondiale din august se anunță de astă dată foarte disputate. Am văzut doar la lucru pe apele Snagovului aproape toate „somitățile”. Desigur că nimeni nu vrea să rămînă în urmă. Fiecare, chiar cel înfrînt în vara trecută pe apa Snagovului, dorește arzător revanșa. Acest lucru este bine să-l știe fiecare caiacist și canoist român.

Fotoreportaj de PAUL ROMOSAN



1

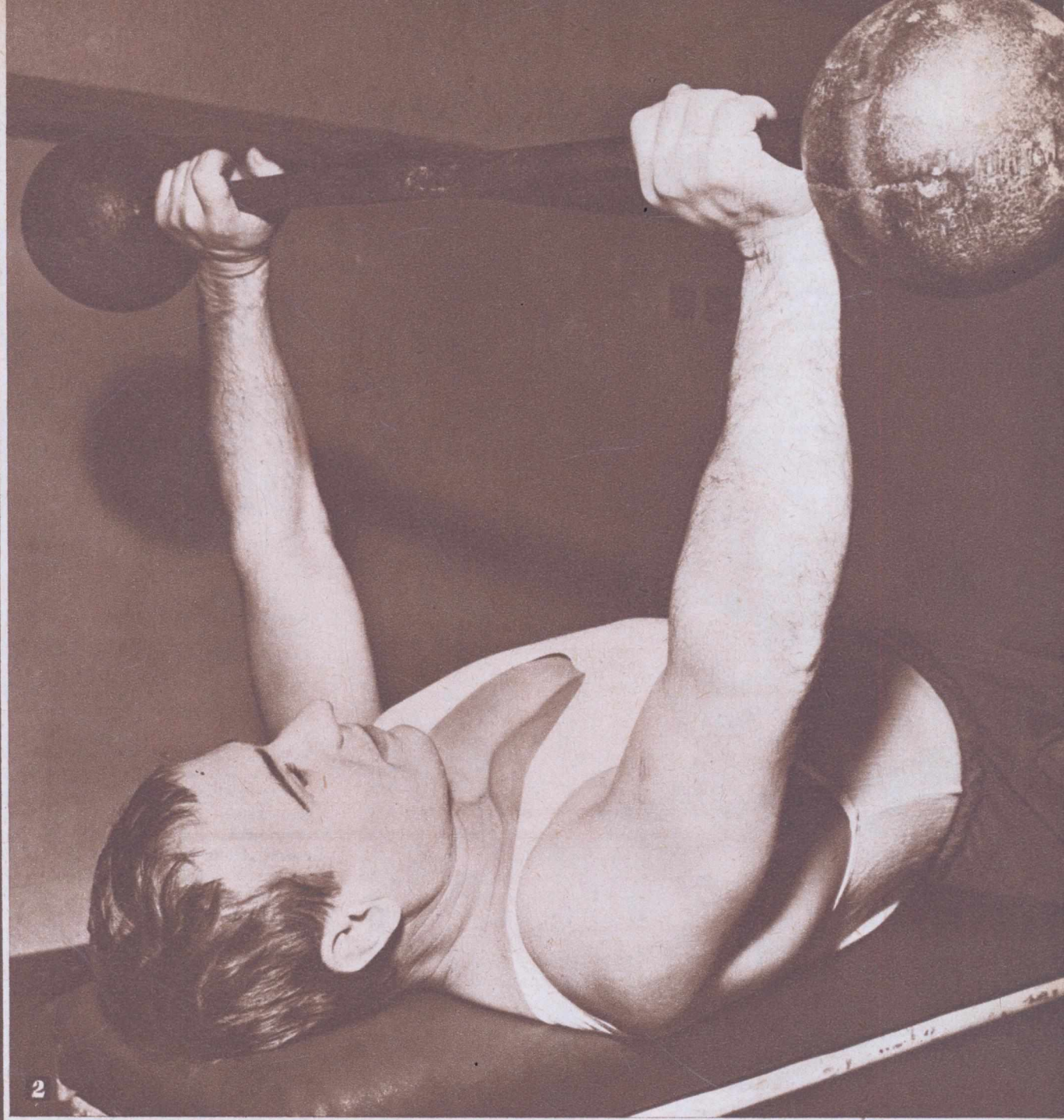
Maestrul emerit al sportului Aurel Vernescu ne-a dat multe satisfacții la ultimele confruntări mondiale și europene. Pentru anul acesta, ne-a promis alte trei medalii la Grunau.

2

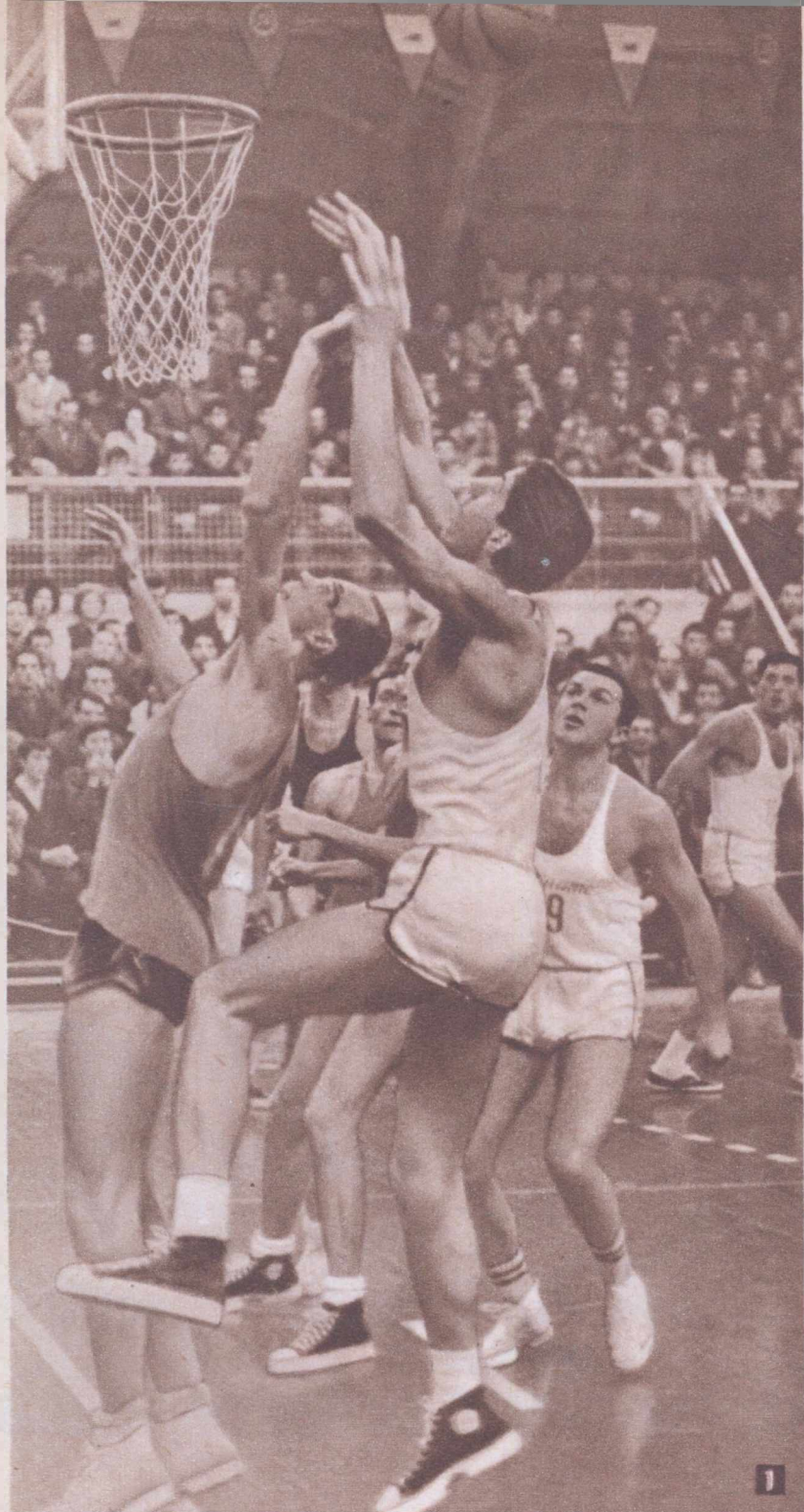
„Bătrînul” Simion Ismailciuc nu se lasă mai prejos și luptă cu „greutățile”. El mai are un cuvînt de spus la viitoarea selecție a canoiștilor...

3

Cuplul Iacovici-Sidorov, dublu campion mondial și european la Jaice, lucrează pentru forță. Vrea să îndrepte „accidentul” din vara trecută.







# LA JUMATATEA DRUMULUI SPRE TITLU

An după an, aidoma unui repertoriu teatral stereotip și lipsit de piesa de rezistență, campionatul masculin de baschet face să răsunе aceleași aprecieri, poate doar din ce în ce mai pesimiste. Oricine începe să analizeze o ediție nouă a acestei întreceri renunță repede la nota personală și, pe bună dreptate, tinde să copieze dintr-o apreciere anterioară. Iar cronicarul e nevoit să repete mereu aceleași constatări. Mici variante: media de înălțime s-a mai ridicat un pic; au mai apărut, pe ici, pe colo, ceva tineri în echipele divizionare; se întrevăd, firesc, unele talente ea valori individuale; uneori, eite un meci sau altul dă speranțe și reușește să mai încălzească tribunele (a căror răceală, în treacăt fie spus, vine și din... depopularea vertiginoasă în timpul programelor exclusiv baschetbalistice). Dar nici măcar aceste eiteva flori n-an adus primăvara...

Da, am și uitat cam cum ar arăta o asemenea primăvară! Ciudat este că tocmai în 1965

se părea că... vine. Un turneu final viu disputat, la capătul căruia Dinamo București cucerea pe merit un titlu greu „muncit”; un debut furtunos în jocurile din campionatul european din U.R.S.S., urmat de o „cădere” considerată accidentală. Apoi însă, cu excepția Dinamoviadei, care ne prilejuise... audiția cîntecului lebedei, mici succese de valoare îndoielnică și înfringeri nepermise pe plan internațional... Paradoxul, și totodată marea durere, e că „seria neagră” a survenit tocmai într-un an în care se părea că am ajuns la liman. Cîțiva tineri dotați, momente pe perioade sau într-un meci care arătau o echipă reprezentativă pusă pe fapte mari, iată adevărați „ghiocei” ai unei (ulterior dovedite înșelătoare) primăveri baschetbalistice...

Campionatul a fost aidoma sezonului internațional. Cel puțin pînă acum, cînd s-a terminat turul... Este și motivul pentru care ne-am permis să facem aprecieri nu prea așteptate după

## ÎN FOTOGRAFII:

1) STEAUA — DINAMO 92—73 (în turneul interbucureștean). Una din numeroasele „ediții” ale duelului Novacec-Novac (în alb), în care calitățile celui de al doilea n-au fost puse în valoare. Totuși, Novac rămîne o mare speranță a baschetului nostru (dacă neseriozitatea nu și croiește drum...).

2) ȘTIINȚA — RAPID 80—79 (în același turneu). O pasă greu... previzibilă a lui Diaconescu l-a dezechilibrat pe Tursugian. Un meci care a scos în evidență nedreptățile clasamentului, prin calitatea mai bună a jocului ambelor echipe.

Foto P. ROMOȘAN





căderea titlului. Dar, după părerea noastră, nu se pot separa meciurile din campionat de cele internaționale. Și se pare că... asta e „buba“. Nu vom putea pretinde rezultate bune pe plan internațional, mai bine spus nu avem dreptul să ne așteptăm la ele, atita timp cît campionatul are un nivel submediocru. În acest sens, trebuie să dăm câteva explicații.

În primul rînd, titlul, ca de obicei, este dinainte adjudecat echipelor Dinamo București sau Steaua. Chiar dacă pe parcurs ele „reuesc“ să piardă (aproape că se străduiesc special!) cite-un punct realmente nepermis, doar confruntările directe dintre ele decid. În al doilea rînd, nivelul celorlalte participante (cu două-trei excepții) nu este numai atît de slab încît nu le permite lupta pentru titlu, ci nici măcar o evoluție demnă de seria I a categoriei A. Și, în sfîrșit, deși de ani de zile antrenorii din secții primesc linia metodică pe care trebuie să o imprime pregătirilor, nu se poate vorbi de existența unei concepții unitare, comune și cuprinzînd un minimum de elemente tehnico-tactice însușite de către jucători. Nu e deci de mirare că selecționabilii se prezintă la lot... ca vai de lume.

Tonul aspru al comentariului este justificat de rezultatele slabe pe plan internațional și de calitatea mediocră a jocului pe care-l prestează majoritatea echipelor. Cu toate acestea, există — din fericeire — și licăriri de calitate. Să dăm cazarului ce e al cazarului! Nu numai datorită terminării turului pe locul I fără înfrîngere, echipa STEAUA e prima evidențibilă pentru jocurile din campionat. În special cu prilejul turneului interbucureștean, antrenorul C. Herold a prezentat o formație solidă, omogenă, în care momentele sau perioadele de scădere sînt mult mai puține (și mai puțin vizibile) decît la alte echipe. Unele regrete: formația de bază

e vîrstnică, cel mai bun om dovedindu-se Emil Niculescu; jucătorii de la care așteptăm ceva în viitor stau prea mult pe banca rezervelor (mai ales Dikay). În orice caz, echipa ne-a părut decisă să-și recîștige titlul și, mai mult încă, în măsură să realizeze această dorință.

Campionii din ediția trecută trec prin momente grele. Într-adevăr, DINAMO BUCUREȘTI s-a comportat foarte slab în ultima vreme, atît în campionat cît și în meciurile internaționale. Lăsînd deoparte oboseala, care nu poate scuza în nici un caz evoluția din unele meciuri, credem că mulți dintre componenții formației nu-și dau suficient de bine seama că au îndatoriri mai mari decît alții la capitolul pregătire și că în aceasta este inclusă și pregătirea morală. De asemenea, ei trebuie să știe că antrenamentele, cît de numeroase ar fi ele, n-au efect asupra organismului dacă sportivii nu participă activ și conștient, cu dorința fermă de a ieși cu un plus de cunoștințe și resurse din sala de joc după fiecare antrenament sau meci.

Din păcate, celorlalte echipe din campionat nu le putem acorda prea mult spațiu. Cauza? În primul rînd faptul că nu ne-au arătat aproape nimic în plus față de anul trecut. Deși clasați pe locul al treilea, studenții timișoreni ne sînt încă datori cu nume noi. Știința Cluj se zbate în plutonul de mijloc, după evoluții neconvîngătoare, ca de altfel și formațiile studențești din Tg. Mureș și Galați. Dinamoviștii orădeni au rămas și ei aceiași veșnici specialiști ai terenului propriu, cu părțile bune și rele ale acestui adevărat sistem de subzistență în seria I a categoriei A. Formațiile bucureștene Știința și Rapid au jucat neașteptat de bine în turneul interbucureștean și ne fac să credem că situația lor actuală din clasament va deveni pînă la sfîrșitul întrecerii un vis urît... doar un vis. Farul Constanța și Steagul roșu Brașov stau... pe muchie de cuțit, brașovenii oarecum sub resursele componenților echipei, cît despre Aurul Brad... să nu mai vorbim: nici un meci cîștigat, joc nu numai ineficace, dar și alandala. Singurul element pozitiv — tînărul Czmor, care se pare că-și va „termina“ repede talentul din cauza antrenamentelor defectuoase.

★

Baschetul nostru nu este lipsit de resurse. Trebuie însă să se facă tot posibilul pentru a se ajunge la o valoare certă, constantă, să se evite „scelipirile“ într-un meci sau într-o perioadă scurtă. Singura soluție o constituie munca, munca și iar munca în pregătire, iar această muncă trebuie să se facă cu participarea activă, conștientă și creatoare a tuturor jucătorilor și antrenorilor. **REZULTATE BUNE PE PLAN INTERNAȚIONAL SE PREGĂTESC ÎN SECȚII!**

G. RUSSU ȘIRIANU

## SUB NOTA DE TRECERE...



În fiecare an, Balcaniada de baschet ne permite să verificăm, în condiții de adevărat test, calitatea jocului reprezentanților noștri. Iată că în 1965, la Tirana, n-am reușit să depășim în clasament decît formația gazdă, ale cărei veleități sînt cu adevărat modeste. Surpriză? Nicidecum. Un rezultat mai „acătării“ ar fi fost o surpriză... Partea tristă a fost că iarăși ne-am scos în relief... lipsurile, evoluția fiind încă mai slabă decît arată scorurile meciurilor și clasamentul final. Baschetbaliștii noștri nu sînt capabili de concentrare nici în meciuri și nici la antrenamente. În aceste condiții, de altfel generate în principal de mediocră calitate a antrenamentelor din secții, nici nu se pot emite pretenții la mai mult. Am ajuns în situația de a reaminti că și acest frumos joc sportiv se joacă pe puncte, nu pe... calitățile (presupuse sau puțină vreme... detectabile) individuale, sau pe „momente“ de joc bun. Nici selecția n-a fost cea mai nimerită, iar felul în care se procedează în campionatul intern în goana după rezultat se dovedește de-a dreptul falimentar. Iată că Teđula (Știința Tg. Mureș), care a marcat într-un singur meci de campionat 50 de puncte (!), a înscris în trei întîlniri internaționale 4 (patru!) puncte... Iar Dikay (Steaua), om de echipă națională, „face tușa“ la echipa de club. Unii jucători se prezintă la lot așa de slab pregătiți fizic încît se chinuie primele zile din cauza... febrei musculare...

Așteptăm măsurile federației!

În fotografie, angajarea mingii în meciul Iugoslavia—România din cadrul Balcaniadei 1965, între Demian și Skanski.





CAMPIONATUL DE FOTBAL  
1965 — 1966

C.S.M.S. IASI



În picioare, de la stînga la dreapta: BOTESCU Augustin, antrenor principal; POPESCU Viorel, fundaş de margine, 24 de ani, 1,70 m înălţime, 70 de kilograme, inginer, 6 ani la C.S.M.S.; DELEANU Augustin, fundaş de margine, 21 de ani, 1,73 m, 66 kg, anul III I.S.E., 3 ani la C.S.M.S., 1 selecţie în echipa naţională B, 2 în echipa de tineret; MALSCHI Constantin, fundaş, 23 de ani, 1,75 m, 73 kg, I I.S.E., un an la C.S.M.S.; GHEGHE Constantin, fundaş, 27 de ani, 1,78 m, 75 kg, economist, 1 an la C.S.M.S.; CONSTANTINESCU Mircea, portar, 20 de ani, 1,71 m, 69 kg, III I.S.E., 3 ani la C.S.M.S., 2 T; FAUR Gheorghe, portar, 30 de ani, 1,75 m, 79 kg, IV mecanică, 3 ani la C.S.M.S.; VORNICU Ovidiu, fundaş central, 27 de ani, 1,83 m, 73 kg, IV I.S.E., 4 ani la C.S.M.S.; AURELIAN Gheorghe, fundaş, 20 de ani, 1,75 m, 64 kg, II Fac. educ. fizică, 3 ani la C.S.M.S.; ROMILĂ Dumitru, mijlocaş, 23 de ani, 1,75 m, 69 kg, sudor, elev clasa a X-a, 1 an la C.S.M.S.; IOANID Grigore, mijlocaş, 20 de ani, 1,75 m, 69 kg, I I.S.E., 2 ani la C.S.M.S.; BERARU Marius, antrenor secund.

Jos: MĂRCULESCU Dan, înaintaş, 20 de ani, 1,74 m, 67 kg, III Construcţii, 4 ani la C.S.M.S.; ŞTEFĂNESCU Mircea, mijlocaş, 22 de ani, 1,69 m, 67 kg, III Construcţii, 3 ani la C.S.M.S., 6 T; LUPULESCU Emil, mijlocaş înaintaş, 19 ani, 1,78 m, 70 kg, strungar, elev clasa a IX-a, 1 an la C.S.M.S.; POP Ion, înaintaş-fundaş, 28 de ani, 1,80 m, 75 kg, IV Industria uşoară, 4 ani la C.S.M.S.; MATEI Constantin, extremă dreapta, 25 de ani, 1,73 m, 64 kg, inginer, 6 ani la C.S.M.S., 1 B, 12 T; CUPERMAN Aurel, înaintaş central, 20 de ani, 1,75 m, 72 kg, II I.S.E., 6 ani la C.S.M.S., 3 T; STOICESCU Eugen, extremă stînga, 25 de ani, 1,80 m, 80 kg, II I.S.E., 3 ani la C.S.M.S., 3 T; HUMĂ Constantin, mijlocaş, 23 de ani, 1,71 m, 67 kg, IV mecanică, 8 ani la C.S.M.S.; INCZE Ladislau, înaintaş, 18 ani, 1,73 m, 72 kg, I Construcţii, 1 an la C.S.M.S.; RENŢEA Emilian, înaintaş, 18 ani, 1,73 m, 72 kg, I I.S.E., 1 an la C.S.M.S.

**SPORT**

Foto: AUREL NEACU



# Augustin Botescu

## își prezintă echipa



C.S.M.S. Iași e adevărată revelație a campionatului. Cele 17 puncte depozitate în vistieria ieșenilor valorează foarte mult, fiind o performanță fără precedent în istoria fotbalului moldovean. Dintr-o echipă... molcomă, luptând din greu pentru menținerea în divizie sau — mai târziu — dintr-o echipă care se străduia să joace frumos, oferind un joc plăcut, dar în egală măsură steril, C.S.M.S. a devenit o echipă care ȘTIE CE VREA, spulberind părerea că Moldova naște și găzduiește doar poeți. La adăpostul celor 17 puncte, C.S.M.S.-ul poate SĂ ASPIRE la mai mult și SĂ CONFIRME frumoasa „cavalcadă” din prima parte a campionatului. După părerea noastră, C.S.M.S. ul nu are voie să coboare de pe locul pe care îl deține astăzi. Și asta în ciuda faptului că Dinamo și Steaua anunță retrurii senzaționale.

Tinerii de la C.S.M.S. au datoria să cuteze. Când ai 6 puncte avans față de — până ieri — artileria grea a campionatului, și când ești amfizionul ambilor în primăvară, orice șovăială, orice neîncredere poate să te coste. După părerea noastră — o mai spunem o dată — C.S.M.S.-ul este marele favorit al locului 3. Această medalie de bronz poate avea efecte formidabile asupra fotbalului moldovean, așa cum Bicazul a scos din inerție zone până ieri somnolente.

Acestea fiind zise, dați-ne voie să vi-l prezentăm pe antrenorul Augustin Botescu, principalul autor al metamorfozei moldovene.

— Meștere Botescu, ai cuvîntul!

— Dacă mă iei repede, mă intimidezi...

— Facă-se voia matală...

— Așa da... Mai întâi a fost nevoie de puțină ordine. A trebuit să mă despart de băieții mai... trecuți. Am spus conducerii clubului că e momentul să ne încredem în tineri, dar că înaintea de toate trebuie să ne îngrijim de felul în care o să ne despărțim de cei „bătrîni”. Vezi, dumneata, niciodată nu mi-a plăcut vorba regească „după mine vine potopul”. Așa se face că Voica, Moțoc, Dragomirescu, Milea și mulți mai tînărul Tapu, chiar dacă ne-au părăsit ca jucători, au rămas prieteni ai C.S.M.S.-ului.

— Te rog să treci la... metamorfoză.

— Metamorfoza a fost pe cît de complicată, pe atît de simplă.

— ?!

— Trebuie să spun în primul rînd că echipa pe care am găsit-o a avut o respectabilă cantitate

de muncă acumulată, plus o mulțime de idei interesante. Numai că...

— Numai că...

— Numai că — să nu se supere inimosul meu coleg mai tînăr Teagă — jucătorii ajunseseră niște mecanisme, ca să nu spun... cobai.

— Și?

— Atunci mi-am zis că descătușarea acestei energii poate să ducă în mod firesc — ca la fisiunea nucleară — la un rezultat frumos. Mi-am dat seama că perioada dură e finită — poate că așa fi aplicat-o și eu în perioada istorică dată — și că a venit o vremea descătusării și a creației...

— Și?

— Am menținut pe trebuie să faci așa, dar l-am adăugat bătrînește și pe poți să faci și cum vrei. Așa am renunțat la stereotip... Așa am alternat pasele lungi cu cele scurte, așa am renunțat la apărarea în linie — nefiind „optimist” — așa am permis acțiunile individuale în faza de finalizare, pentru

că, întotdeauna fotbalul va avea nevoie de soliști... Iar soliștii se cresc tot în cadrul echipei.

— Cum au primit jucătorii această... mîna liberă?

— În general bine. Pe alocuri au existat și abateri, dar „vinovații” au fost supuși judecății colective, și totul s-a rezolvat de minune, cu un plus de efect pedagogic.

— Cîte puncte faceți în retur?

— Hai să zicem 14.

— După ce ați făcut 17 în tur?

— N-aș vrea să confundzi „mîna liberă” cu îngîmfarea...

— Bine, dar aveți șapte jocuri acasă...

— 14 puncte...

— Înseamnă că nu contezi pe niciun punct „afară”?

— N-am spus asta. Dar nu contez pe toate cele 14 „acasă”.

— Ai dreptate... MEA CULPA... Și-acum, te rog să-mi prezinți un pic echipa. Nu de alta, dar o cere titlul... interviului.

— Am băieți buni și... din toate categoriile. Băieți talentați (Deleanu, Lupulescu, Incze), băieți muncitori (Romilă, Ștefănescu, Humă, Popescu Viorel, Malschi — te rog să nu excluzi nici aici talentul), băieți tenaci (aceiași, plus Gheghe) și băieți de... bază: „bătrîni” Vornicu, Pop, plus Ștefănescu, Matei și Cuperman.

— Ce joci cu Pop: stoper sau înaintaș?

— Ce e nevoie. Nu sistemul face jucătorii, ci invers.

— Mulțumesc, nene Augustine... Vii pe locul III?

— Nu știu... Sper...

— Ce loc ai în plan?

— 8-10.

— Cum ?! ?!

— Da. 8-10.

— Și?

— Vom fi mai buni, cu siguranță...

I. Ch.

**A**cum doi ani alegerea unui om de portret la C.S.M.S. ar fi fost o problemă, datorită... subiectului minim. Astăzi, alegerea portretului este de asemenea o problemă, dar din motive contrarii. C.S.M.S.-ul, cu șase jucători în echipa olimpică și cu doi la Juniori, se oferă cu greu discriminărilor. Totuși, l-am ales pe „Biță” Ștefănescu, pentru că l-am anunțat și acum doi ani și ceva în revista noastră (nr. 9/1963) ca pe un jucător care „vine”. În speranța că ne veți ierta această mică vanitate, să începem.

Mircea Ștefănescu s-a născut la Pitești, în anul 1943 (20 iunie). Tatăl său, fost jucător, a intrat un timp în vederile selecției pentru echipa națională, pierzînd în extremis „barajul” cu Dincă Schileru.

Micul „Biță” a început să joace fotbal în Trivale, fără să întru-nească adeziunea părinților, care s-au împăcat în cele din urmă cu gîndul, după ce și-au dat seama că lupta împotriva balonului rotund este sortită eșecului.

După „școala din Trivale”, „Biță” a intrat în vestiarul piticilor și juniorilor de la Dinamo Pitești, jucînd pînă în anul 1960, sub îndrumarea antrenorilor Ștefan Vasile, Jean Lăpușneanu, Vasile Dima și alții. În 1960, Mircea Ștefănescu a fost împrumutat Textilei din

## PORTRET

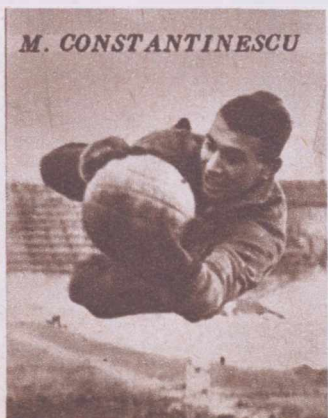


## Ștefănescu

Pitești. Valoarea lui crescînd, „Biță” a fost reluat de Dinamo, dar după ce a jucat un singur meci în categoria A, a intrat în lotul UEFA (ediția 1962). După terminarea turneului, Mircea a trecut la Viitorul, pentru a ajunge apoi la Rapid. În cele din urmă, micul mijlocaș feroviar a îmbrăcat tricoul CSMS-ului, ale cărui culori le apără și astăzi.

Jucător cu multiple calități, Mircea Ștefănescu are o tehnică bună, șutează cu forță și precizie — deși nu întotdeauna cu curaj — și acoperă o zonă mare, fiind alternativ avangardă și ariergardă. Marcînd o creștere lentă dar sigură, Ștefănescu a devenit unul dintre jucătorii de bază ai ieșenilor, linia de mijloc a acestora cuprinzîndu-l în ultima vreme cu necesitate. De altfel, prezența tot mai... curentă a lui Ștefănescu în echipa olimpică e un argument al valorii lui crescînde.

„Biță” Ștefănescu poate merge mai sus. Dar pentru asta el trebuie să lucreze rezistența în regim de viteză (alfa și omega mijlocașilor) și să elimine „reprizele” de irascibilitate, care afectează în primul rînd nivelul tehnic al jocului său. În rest, totul merge bine...





# CUPLUL DRIDEA BADEA (de fapt) NU EXISTĂ



Stăm de vorbă, pe-ndelete. E o atmosferă plăcută. Cei trei petroliști de pe copertă îmi impun prin modestie, sobrietate și... manieră.

Vorbim despre șansele Petrolului în retur... „Trio“-ul e de părere că Petrolul va aduna 17 puncte Cu două mai puțin decât în tur.

„De ce numai 17, Mircea?”

„Pentru ca atunci când o să ne reîntîlnim după ultima etapă, ochii reporterului să nu ne privească ironici...”

★

„Hai să vorbim puțin, Mișule, despre Mircea și Sandu. De la tine din poartă se vede, parcă, mai bine...”

Portarul ploieștean chibzulește îndelung:

„DRIDEA-BADEA e un cuplu care nu există! Sau cel puțin nu e un cuplu în sensul... rapidist al cuvîntului. La noi, la Petrolul, se poate vorbi la fel despre cuplurile Dridea-Moldoveanu, Dragomir-Dridea II, Badea-Juhasz și așa mai departe. Marele merit al lui Mircea și al lui Sandu e că nu sînt să fie un... cuplu, adică nu admit să fie tratați ca niște „aleși”, ca în sistemul de organizare al stupului cu albine. Mircea și Sandu au „tras” enorm în acest tur. Fiecare din ei a alergat mai mult decât Juhasz — de pildă. Iar cînd înaintașul centrul se înhamă mai mult decât mijlocașul, echipa nu mai are probleme. Eu cred că Sandu sau Mircea alegă de trei ori cît Dumitriu. Rezultatul? Moldoveanu nu este un „salahor” de tipul lui Năsturescu sau Codreanu... Și această repartiție egală a cantității de efort conțea imens la echilibrarea echipei.... Nemaivorbind de faptul că indisponibilitățile eventuale ale „corifeilor” nu dau peste cap echipa...”

★

Vorbim din nou despre cele 19 puncte. Se înscrie la cuvînt Mircea Dridea:

„Mulți caută explicații savante. Eu găsesc una singură. Am „tras” mai mult. La începutul campionatului eram... orfani. Nea Ilie Oană plecase la lot, antrenorul Cerndianu era lipsit de experiență, vreo patru băieți dăduseră bir cu fugiții, iar pe deasupra, unul din conducători ne prezicea... retrogradarea. În această atmosferă grea am știut să stringem rîndurile și le-am strîns, înclucînd fălcile. Le-am strîns pentru Cerndianu, adică pentru tinerețe, le-am strîns ca să-i răspundem pesimistului, le-am strîns, în sîr-

șit, pentru oragul nostru. Pentru că eu nu uit nicio dată că Ploieștiul e unul din puținele orașe care pot face o echipă de „A” NUMAI CU PLOIEȘTENI... Restul e... poezie...”

★

Ceva despre joc, Sandule:

„În toate compartimentele noi jucăm în scară. Asta mi se pare lucrul cel mai firesc din lume. Dacă umbli prea mult la numerele de pe spate, le-ncurci sigur. În deplasare eu vin mult în urmă. Un 0-0 nu e o rușine. Campionatul se cîștigă cu un 0-0 la Iași, cu 0-0 la Timișoara... Nu e prea simplu să scoți 0-0. E o tehnică și asta. Ca la șah...”

★

Vorbim de vîrstă. Mișu Ionescu a făcut 30. A „îmbătrînit” și Mircea. Face repede 29.

— Cît mai joți, Mircea?

— În octombrie împlinesc 10 ani în categoria A. Sper ca atunci să am și trei tricouri de campion. Am debutat pe „23 August”, contra Rapidului, 2-1 pentru noi. Aș vrea să mai joc... Am citit în „Sportul” că Ozon e în fruntea golgheterilor campionatului, cu 150 de goluri. Apoi vine Constantin, cu vreo 130. Eu am 114. Aș vrea să joc pînă la 161... Mi-ar mai trebui vreo 37... E greu...

Intervine Badea:

— Lasă, Mirceule, și te fac eu...

★

— Ce faceți în retur?

Răspunde Mircea:

— A doua zi de Anul Nou l-am întîlnit pe Ilie Greavu. „Noroc Mircea!” „Noroc Ilie”... „La mulți ani!” „Lasă asta, Ilie, fii mai concret...” „Urează-mi și tu ceva pentru anul ăsta...” „E-n regulă, Mircea... Îți doresc eu fie ce-mi dorești tu mie...”

★

Returul e greu (spun toți cei trei). „Mai mult ca oricînd, jocurile cele mai ușoare sînt cele mai grele. La Galați, la Oradea, la Craiova... Barem cel de la Galați poate fi joc-cheie. E în etapa a doua. Dacă trecem, îl așteptăm pe Dan Coe într-a treia, la Ploiești... Apoi, într-a patra, Rapid-Dinamo. Ce bine-ar fi...”

★

La plecare, îl rog pe Mircea să-mi dea definiția Petrolului. Se conformează fără prea multe ezitări: „Petrolul este o echipă de prieteni. O echipă care nu se uită în curtea vecinului”.

„Așa scurtă, Mircea?”

„Credeți că e chiar așa de scurtă?”

ROMÂNIA — PORTUGALIA 2-0. Dridea (8), unul din cei mai buni jucători ai noștri în acest joc.

IOAN CHIRILĂ



# CAMPIONII MONDIALI AU ADUS CUPA LA LONDRA

Cupa „Jules Rimet” a traversat oceanul, sosind la Londra. Brazilia, de două ori campioană mondială, speră însă să o readucă definitiv în patrie. Teoretic — cel puțin — Uruguay și Italia — de asemenea duble campioane mondiale — au aceleași șanse.

În fotografie: Dr. Luiz Murgel, delegatul Braziliei la tragerea la sorți de la Londra (în dreapta) înmânează trofeul lui Stanley Rous, președintele F.I.F.A.



## Brazilia în cupa JULES RIMET

### 1930, URUGUAY.

SEBIA A II-a  
Iugoslavia-BRAZILIA 2-1  
BRAZILIA-Bolivia 4-0  
Brazilia: Velloso-Gervasoni, Oliveira-Fonseca, Santos, Guidicelli-Meneses, Queiroz, Leite. Neto, Visintainer.  
Clasamentul seriei  
1. Iugoslavia 4 puncte; 2. Brazilia, 2 puncte; 3. Bolivia, 0 puncte.  
S-a calificat doar prima clasată.

### 1934, ITALIA

Spania-BRAZILIA 3-1 (Brazilia eliminată în optimi)  
Au marcat: Irraragori (11 m) și Langara (2), respectiv Silva.

### 1938, FRANȚA

Optimi de finală  
BRAZILIA-Polonia 6-5. Au marcat Leonidas (4), Peracio, Romeo (Br.), Wilimovski (4), Piontek (Pol.)  
Sferturi de finală  
BRAZILIA-Cehoslovacia 1-1. Au marcat Leonidas și Nejedlý (11 m).  
Rejucare  
BRAZILIA-Cehoslovacia 2-1. Au marcat: Leonidas, Roberto; respectiv Kopecky.  
Semifinale  
Italia-BRAZILIA 2-1. Au marcat: Colaussi și Meazza (11 m), respectiv Romeo.

### 1950, URUGUAY

Seria I  
BRAZILIA-Mexic 4-0. Au marcat: Ademir (2), Jair, Baltazar.  
BRAZILIA-Elveția 2-2. Au marcat: Alfredo, Baltazar (Br.); Fatton, Tamini (Elv.).  
BRAZILIA-Iugoslavia 2-0. Au marcat: Ademir, Zizinho  
Turneul final  
BRAZILIA-Suedia 7-1. Au marcat: Ademir (4), Chico (2), Maneca; respectiv Andersson (11 m).  
BRAZILIA-Spania 6-1. Au marcat: Jair (2), Chico (2), Zizinho, Zarra (autogol), respectiv Igoa.  
Uruguay-BRAZILIA 2-1. Au marcat: Schiaffino, Ghiggia; respectiv Friaca.  
Clasament final: 1. Uruguay, 2. Brazilia, 3. Suedia, 4. Spania.

Brazilia: Barbosa-Augusto, Juvenal-Bauer, Danilo, Bigode-Friaca, Zizinho, Ademir, Jair, Chico.

### 1954, ELVEȚIA

BRAZILIA-Mexic 5-0. Au marcat: Pinga (2), Baltazar, Didi, Julinho.  
BRAZILIA-Iugoslavia 1-1. Au marcat Didi, respectiv Zebet.  
Sferturi de finală  
Ungaria-BRAZILIA 4-2. Au marcat: Hidegkuti, Kocsis (2), Lantos (11 m), respectiv D. Santos (11 m) și Julinho.  
BRAZILIA: Castilho-D. Santos, N. Santos-Brandaozinho, Pinheiro, Bauer-Julinho, Didi, Indio, Humberto, Maurinho.

### 1958, SUEZIA

BRAZILIA — Austria 3-0. Au marcat: Mazzola (2) și N. Santos  
BRAZILIA — URSS 2-0. A marcat Vava (2).  
Sferturi de finală  
BRAZILIA—Țara Galilor 1-0. A marcat Pele.  
Semifinale  
BRAZILIA-Franța 5-2. Au marcat: Vava, Didi, Pele (3), respectiv Fontaine și Platonci.  
Finală  
BRAZILIA — Suedia 5-2. Au marcat: Vava (2), Pele (2), Zagalo, respectiv Liedholm și Simonsson.  
Brazilia: Gilmar-D. Santos, N. Santos-Zito, Bellini, Orlando-Garrincha, Didi, Vava, Pele, Zagalo.

### 1962, CHILE.

Eliminatorii  
BRAZILIA-Mexic 2-0. Au marcat: Zagalo și Pele.  
BRAZILIA-Cehoslovacia 0-0.  
BRAZILIA-Spania 2-1. Au marcat: Amarildo (2); respectiv Adelardo.  
Sferturi de finală  
BRAZILIA-Anglia 3-1. Au marcat: Garrincha (2) și Vava; respectiv Hitchens.  
Semifinale  
BRAZILIA-Chile 4-2. Au marcat: Garrincha (2), Vava (2); respectiv Toro și L. Sanchez.  
Finală  
BRAZILIA-Cehoslovacia 3-1. Au marcat: Amarildo, Zito și Vava, respectiv Masopoust.  
BRAZILIA: Gilmar-D. Santos, N. Santos-Zito, Mauro, Zozimo-Garrincha, Didi, Vava, Amarildo, Zagalo.

## „LEGIUNEA STRĂINĂ” ÎN ITALIA



„Legiunea străină” — cum sînt numiți fotbalistii străini în Italia—continuă să fie o forță, deși în ultima vreme inflăcăratul calcio a creat unele restricții. Iată mai jos campionii Italiei din ultimii 35 de ani și jucătorii străini care au îmbrăcat tricourile de campioni.

1930-31 — Juventus: Cesarini, Orsi.  
1931-32 — Juventus: Cesarini, Maglio, Orsi, Monti.  
1932-33 — Juventus: Cesarini, Monti Orsi, Sernagiotto.  
1933-34 — Juventus: Cesarini, Monti, Orsi, Sernagiotto.  
1934-35 — Juventus: Cesarini, Monti, Orsi.  
1935-36 — Bologna: Andreolo, Sansone, Fedullo.  
1936-37 — Bologna: Andreolo, Sansone, Fedullo.  
1937-38 — Ambrosiana (Inter): Ferrara II, Ferrara I.  
1938-39 — Bologna: Andreolo, Sansone, Fedullo, Puricelli.  
1939-40 — Ambrosiana (Inter): Demaria.  
1940-41 — Bologna: Andreolo, Sansone, Puricelli.  
1941-42 — Roma: Panto, Krieziu.  
1942-43 — Torino: Fabjan.  
1943-44 — Torino: Bongiorno, Schubert

1949-50 — Juventus: Martino, J. Hansen, Praest.  
1950-51 — Milan: Gren, Nordahl, Liedholm  
1951-52 — Juventus: K. Hansen, John Hansen, Praest.  
1952-53 — Inter: Skoglund, Nyers.  
1953-54 — Inter: Skoglund, Nyers.  
1954-55 — Milan: Liedholm, Soerensen, Ricagni, Nordahl, Schiaffino  
1955-56 — Fiorentina: Montnori, Julinho.  
1956-57 — Milan: Liedholm, Schiaffino, Bredesen, Cucchiaroni.  
1957-58 — Juventus: J. Charles, Sivori  
1958-59 — Milan: Liedholm, Schiaffino, Grillo, Altafini.  
1959-60 — Juventus: J. Charles, Sivori  
1960-61 — Juventus: J. Charles, Sivori.  
1961-62 — Milan: Ghiggia, Altafini, Sani.  
1962-63 — Inter: Hitchens, Suarez, Jair, Maschio.  
1963-64 — Inter: Suarez, Jair, Szimaniak  
1964-65 — Inter: Suarez, Jair, Pelro.  
În fotografie, suedezul Kurt Hamrin (Fiorentina), care a primit recent trofeul „Danielle Durani”, pentru sportivitate și disciplină.

## UN MARE FUNDAȘ

Celebrul jucător Giacinto Facchetti de la „Inter” s-a născut la Treviglio (provincia Bergamo), la 18 iulie 1942. Înălțimea: 1,86 m. Greutatea: 85 kg. A fost format la C.S. Trevigliese, de unde, în sezonul 1960/1961, a trecut la Inter. În campionatul italian prezența lui a fost marcată după cum urmează: 1960-61: 8 jocuri, 1 gol; 1961-62: 15 (0); 1962-63: 31 (4); 1963-64: 33 (4); 1964-65: 32 (2); 1965: 15 (5).

Prima partidă în divizia A: Inter-Roma (2-0) Facchetti a susținut-o pe stadionul Olimpia, la 21 mai 1961, iar primul gol înscris a fost cel din meciul Inter-Napoli, pe San Siro, la 30 mai 1961, cînd Inter a câștigat cu 3-0. În naționala Italiei a fost selecționat de 16 ori, înscorind două goluri.

Debutul în „squadra azzurra” și l-a făcut cu ocazia întîlnirii Italia-Turcia (1-0), disputată la Istanbul, la 27 martie 1963. Primul gol înscris în cadrul selecționării sale în națională a fost cel din meciul Italia-Finlanda, jucat la Genova la 4 noiembrie 1964, și câștigat de italieni cu 6-1. Facchetti a făcut parte din formația lui Inter cînd milanезii au câștigat campionatul Italiei (1962-63 și 1964-65), „C.C.E.” (1964-1965) și „Cupa Interecontinentală” (1964 și 1965).

„Zgirle norul” din Treviglio — așa e poreclit Facchetti — e un fundaș mare, dar asta nu numai grație înălțimii sale impresionante!





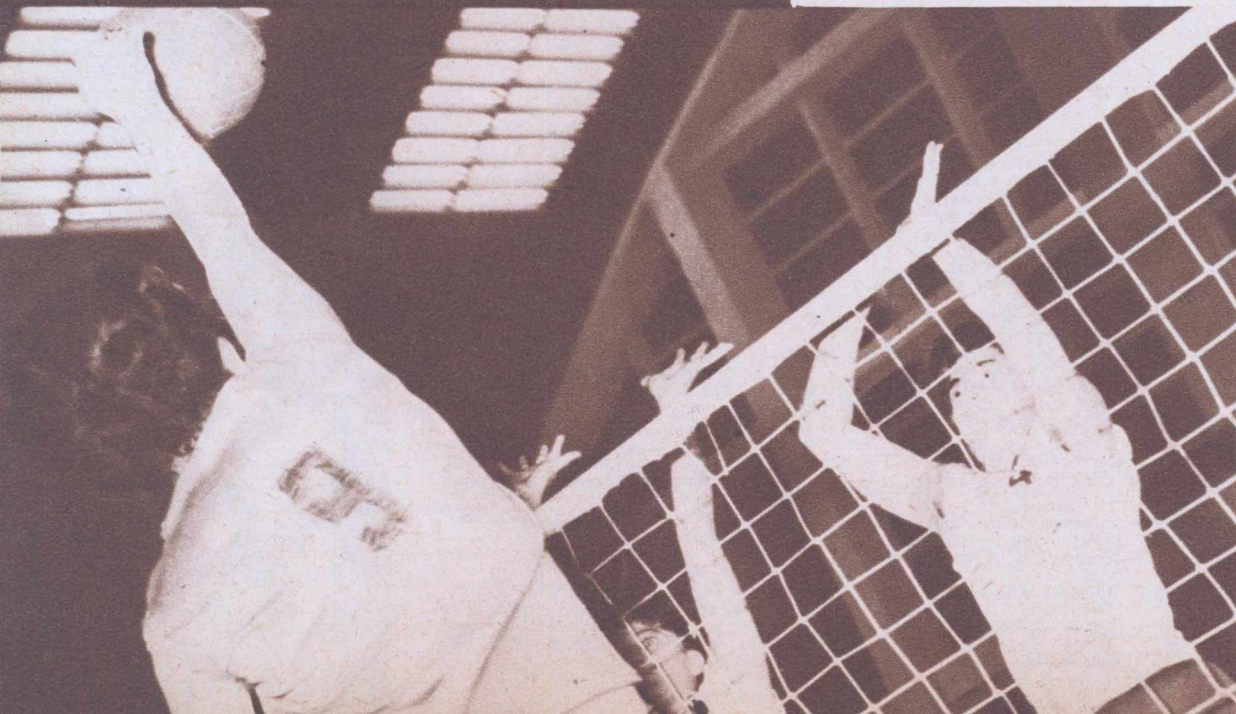


### ÎN FOTOGRAFII:

Două momente din derbyurile campionatului, meciurile Rapid—Dinamo. Ilustrația de sus ne înfățișează o pildă pozitivă de blocaj agresiv, executat în acord cu modificările regulamentare introduse la finele anului 1964. Dinamovistul Schreiber respinge printr-un „capac” mingea plecată din atacul rapidistului Nicolau.

Cealaltă fotografie — o mostră de blocaj realizat... ca în urmă cu ani, parcă grijuliu să nu depășească fileul cu mâinile. Doina Ivănescu și Elisabeta Nodca (Dinamo) îl opun atacului întreprins de Daniela Iancu (Rapid).

Foto: AUREL NEAGU



Campionatul republican de volei a ajuns la jumătatea sa, echipele găsindu-se acum în perioada pregătitoare în vederea returului. Clasamentele la încheierea turului le-ați aflat desigur la vreme din presa cotidiană de specialitate. Să le consemnăm totuși și în revista noastră.

**ÎN SERIA I, masculin:** 1. RAPID BUCUREȘTI, 2. Tractorul Brașov, 3. Dinamo București, 4. Steaua București, 5. Știința Galați, 6. Știința Brașov, 7. Constructorul Brăila, 8. Farul Constanța, 9. Petrolul Ploiești, 10. Știința Cluj, 11. Știința Timișoara, 12. Minerul Baia Mare; **feminin:** 1. RAPID BUCUREȘTI, 2. Dinamo București, 3. Farul Constanța, 4. Știința Cluj, 5. C.P. București, 6. Știința Craiova, 7. C.S.M. Sibiu, 8. Penicilina Iași, 9. Partizanul roșu Brașov, 10. Metalul București; **ÎN SERIA A II-A, masculin:** 1. ELECTROPUTERE CRAIOVA, 2. Viitorul Bacău, 3. C.S.M.S. Iași, 4. Știința București, 5. Progresul București, 6. Alumina Oradea, 7. Știința Petroșeni, 8. Înainte Timișoara, 9. Ind. sîrmei C. Turzii, 10. Banca Tg. Mures; **feminin:** 1. ȘTIINȚA BUCUREȘTI, 2. Tesătura Piatra Neamț, 3. Știința Tg. Mures, 4. Voința M. Ciuc, 5. Progresul București, 6. Sănătatea Arad, 7. Progresul Tîrgoviște, 8. C.S.M. Cluj.

Nu insistăm în analiza ierarhiei în cele patru clasamente, intrucît pe de o parte nu aceasta ne preocupă aici, iar pe de altă parte pentru că e de presupus că ordinea actuală, pe care n-o considerăm concludentă din toate punctele de vedere, va suferi însemnate modificări în retur. Vom sublinia doar că prezențele din plutoanele frunțate constituie, socotim noi, recompense atribuite în largă măsură după criteriul constanței și combativității, materializate prin meciuri sau seturi mai multe câștigate în deplasare. E un aspect asupra cărui a util a reveni. Sînt altele însă, precum spuneam, care ne solicită o discuție mai stăruitoare.

Sub toate raporturile, interne și internaționale, 1965 a fost pentru volei un an experimental, de tranziție, dar de tranziție care se cuvenea să fie, neapărat, accelerată: de la răspunderile majore împlinite ori nu la Tokio, la jalonarea celor din perioada 1965—1968. Iar toate cele întreprinse anul trecut s-au axat, sau în orice caz ar fi trebuit să se axeze, pe rezolvarea a două probleme fundamentale, după părerea noastră strict interdependente: a / jocul în noile condiții regulamentare—cu sporita solicitare fizică pe care o determină, în multiple direcții, trecerea minilor blocajului peste fileu, permisă acum, apoi admiterea lovirii mingii de două ori consecutiv de către același jucător participant la blocaj; și b / necesitatea descoperirii, creșterii și promovării elementelor de talent tinere, a vitalității superioare. Este concluzia orientativă pe care adesea au impus-o evenimentele consumate în anul olimpic 1964, chiar indiferent de rezultatele diverselor întreceri.

Privind din unghiul acestor deziderate, constatările oferite de desfășurarea din tur a propriului nostru campionat național, ediția 1965/1966,

nu sînt în măsură a ne satisface decât parțial. Căci dacă, într-adevăr, un oarecare progres am putut înregistra în ansamblu, iar din punct de vedere spectacular — și cronicele au notat-o — particulele primei părți a campionatului republican au depășit nivelul altor ediții, fiind majoritatea mai disputate, e la fel de adevărat că echilibrul acesta nu s-a datorat unei creșteri valorice la înălțimea cerințelor. (Cerințe care au fost lîmpede definite cu prilejul meciurilor jucate pentru Cupa Mondială în septembrie 1965 în Polonia, unde echipa noastră masculină s-a clasat pe locul 6.) Din păcate, explicația raportului mai apropiat de forțe la un moment dat a stat, de cele mai multe ori de-a lungul turului, nu atât în salturi calitative ale echipelor recunoscute ca mai slabe, cît în scăderile de diferite naturi ale celor frunțate, pricinuite îndeosebi de o concentrare fluctuantă a atenției, de exagerate relaxări.

Ce e mai supărător e că perioada de tranziție de la vechile la noile reguli, desfășurată prea lent, se prelungește încă, atunci cînd ea ar fi fost normal să fie absolvită în proporție considerabilă pînă la ora aceasta, de toate jucătoarele și de toți jucătorii, dar în primul rînd de acela din principalele noastre formații. Or, deseori tocmai unii dintre aceștia ne-au ocazionat constatarea neplăcută privind însușirea aproximativă a noilor reguli (vechi de un an și mai bine!), a admiterii trecerii minilor blocajului peste planșă și, mai ales, aceea a îngăduinței acordate jucătorilor de la blocaj de a lovi de două ori consecutiv mingea. Iată numai cîteva dintre cadrele mai repute ale voleiului nostru care ne-au furnizat nu o dată exemple de pregătire lacunară în ceea ce privește acest al doilea aspect, al autodublaajului: Grigorovici, Natalia Todorovschi / Rapid /, Cozonici, Corbeanu, Schreiber, Lia Vanea /Dinamo/. Referindu-ne, apoi, la executarea blocajului agresiv, merită ca în cadrul noilor prevederi regulamentare să devină și armă tactică ofensivă, ea se apropie — uneori — de pretențiile actuale, raportîndu-se la cerințele actuale pe plan internațional, doar în comportarea și eficacitatea celorva echipe: Rapid, Dinamo, Steaua, Știința Galați, Tractorul /masculin/, Rapid, Dinamo, Farul, C.S.M. Sibiu /feminin/. Aproape numai acestea sînt și echipele în a căror activitate se reflectă totodată preocupări oarecum deosebite și pentru obținerea unor soluționări tactice superioare, a plusului de varietate care să poată contracara avantajele intrate în beneficiul blocajelor. Toate acestea, fără a vorbi și despre situația din seria a II-a a campionatului, unde nivelul este mult inferior, în special la grupa feminină...

Și să adăugăm în fine la cele de mai sus timiditatea cu care continuă a se duce, în mai toate secțiile, munca de depistare, de selecție a elementelor tinere și de promovare a lor cu curaj în formațiile de bază, echipele recurînd în genere tot la jucătoarele și jucătorii mai vechi.

Întregim astfel tabloul celor mai importante dintre aprecierile negative care se impun a fi notate la încheierea turului. O facem cu convingerea că poate servi și stimula eforturile, vizînd direct atât munca și răspunderile antrenorilor care conduc echipele noastre divizionare, cît și acțiunea de îndrumare și control în procesul de instruire, pe care organele federale trebuie să o întreprindă sistematic, cu mult mai multă perseverență decît pînă în prezent. Și sperăm că rezultatele strădanilor tuturor din această perioadă pregătitoare se vor reflecta în comportarea ameliorată în retur a echipelor. Ne gîndim, se înțelege, la toate echipele; în primul rînd însă la acelea care sînt chemate să participe în 1966 la confruntări internaționale de seamă (Rapid și Dinamo în întrecerea masculină pentru „C.C.E.”) sau care au în compunerea lor elemente ce intră în vederile selecționării pentru reprezentativele României la „mondialele” de seniori și la „europenele” de juniori și junioare din acest an...

...Un an atât de bogat în obligații pe plan internațional, înelt să justifice din plin îngrijorarea și semnalul de alarmă pe care-l dă conținutul rîndurilor de față la adresa nivelului restanțier atins în campionatul republican. Căci, să nu uităm o clipă, iar îngrijorarea pe aceasta se bazează, campionatul național, laboratorul primordial de călto în vederea înfînirilor internaționale, rămîne și cel mai de preț instrument ilustrativ, termometrul valorii și potențelor voleiului nostru...

CONSTANTIN FAUR





**PRIMA ZĂPADĂ...**

... a constituit pentru adepții sporturilor de iarnă din țara noastră prilejul de a-și manifesta bucuria sub cele mai diferite forme.

Vesella i-a cuprins, bineînțeles, și pe sportivi din jurul Petroșanilor, avântați de o poziție ideală față de pârțile și cabanele din apropiere.

Cele spuse de noi sînt convingător ilustrate de fotografia alăturată, în care un grup de tineri sportivi au improvisat o adevărată bătăie cu zăpadă, în fața cabanei I. F. Lonea din munții Sebeșului.

**AUREL DULA**  
— Petroșani —

**RUGBIȘTII SĂCELENI ÎN CATEGORIA A**

La numai patru ani de la înființare, Precizia Săcele a reușit frumoasă performanță de a promova în prima categorie a campionatului național de rugbi, după ce în 1963 ea a mai „bătut” la poarta aceluiși campionat ajungînd pînă în finala calificării, pe care de rîndul acesta n-a mai ratat-o.

Echipa din Săcele — antrenor Al. Ștefănescu — este formată din tineri muncitori, tehnicieni și ingineri din Uzina „Electroprecizie”, majoritatea lor făcînd cunoștință cu rugbiul odată cu înființarea echipei. De altfel, 8 dintre jucătorii care au evoluat în jocul de baraj cu Știința Cluj (care le-a revenit cu scorul de 9-3 și, o dată cu acesta, au obținut promovarea), au deprins tainele acestui frumos sport chiar în sinul echipei.

In fotografie: N. Niculescu, susținut de N. Pasăre, T. Ionescu, C. Davideanu și Gh. Bobeș, deschide treisferturile, în jocul decisiv pentru calificare, cu Știința Cluj.

**V. SECĂREANU**  
— Brașov —



— Dacă și anul acesta mai pierdem titlul din cauza buturugii aceleia, mîine, pe cuvîntul meu de onoare, o scot din rădăcini.

Desen de **OCTAVIAN COVACI**



**PE PRIMUL LOC...**

Tînăra formație Aurul Zlatna este una din cele mai merituose echipe care activează în campionatul de fotbal al regiunii Hunedoara. Reprezentanții exploatării minere Zlatna au obținut în turul campionatului o serie de succese, datorită cărora s-au clasat pe locul întâi, cu 20 de puncte, înaintea Științei Petroșani (18 p.). Fotbaliștii din Zlatna, antrenați de Dan Sirbu, practică un joc spectaculos, remarcîndu-se prin putere de luptă, omogenitate, preferințe pentru jocul combinativ. În fotografia de mai sus, echipa Aurul Zlatna. De la stînga la dreapta sus: Done, Tomotaș, Cosma, Mureșan, Boldan, antrenorul Sirbu, Preda, Tomescu. Jos: Rusu, Zlaschi, Nuțu, Floca, Bălăneanu, Trifa, Hang.

**S. DĂNESCU** — Zlatna

**O FOTBALISTĂ?..**

... Nicidecum. Deși reușita execuției tehnice a jocului de cap cu balonul rotund pledează suficient pentru aceasta.

Tînăra sportivă din imagine, Maria Ioana Tuțuianu, este componentă a echipei de popice „Laromet”, campioană pe anul 1965 și, totodată, jucătoare de volei și tenis de masă.

După cum vedeți, are și reale aptitudini pentru... fotbal, din moment ce demonstrează acest lucru chiar fotbaliștilor uzinei.

**C. DUMITRESCU**  
— București —



**VLAD DUMITRESCU** — București. 1) Iată care au fost campionii europeni de box din anii 1930 și 1934, ambele ediții disputate la Budapesta, care vă interesează. 1930: Enekes (Ungaria), Szeles (Ungaria), Szabo (Ungaria), Bianschini (Italia), Besselman (Germania), Meroni (Italia), Pettersen (Danemarca), Michelsen (Danemarca). 1934: Palmer (Anglia), Enekes (Ungaria), Kaestner (Germania), Alhqvist (Suedia), Mc Gleave (Anglia), Szigeti (Ungaria), Zehtmayer (Austria), Bearlund (Finlanda). La „europenele” din 1927, titlul categoriei până a revenit boxerului german Dubbers. 2) La campionatele europene de atletism disputate în anul 1938 la Paris, proba de 3000 m obstacole a fost cîștigată de Lars Larsson (Suedia) — 9:16,2; cea de 4x400 m de către echipa Germaniei — 3:13,7; iar decatlonul de către Olle Bexell (Suedia) — 7 214 p. (după tabela anului 1936).

**MIHAI GIUVELIC** — Satu Mare. Doriți să-i cereți lui Pele o minge albă, cu iscălitura lui pe ea, și ne întrebați ce părere avem noi despre acest lucru. Noi, ce să spunem? Ne am bucura dacă dorința v-ar fi îndeplinită. Succes! **DUMITRU STOINOV** — Timișoara. 1) Fotbaliștul Gheorghe Constantin de la Steaua, nu a jucat nici o dată în echipa studenților timișoreni. A fost într-adevăr un... Constantin care a jucat la Știința Timișoara și apoi la Știința Cluj pe post de extremă stîngă. Cu siguranță, ați făcut o confuzie. 2) Fotbaliștul Florea Voinea s-a născut la Puchenii Mari, regiunea Ploiești, la 21 aprilie 1941.

**NICOLAE DESPA** — Brașov. Fiind vorba de o lucrare de proporții, nu o putem găzdui în paginile revistei. Vă dăm însă un sfat: adresați-vă Editurii UCFS, la adresa: Str. Vasile Conta nr. 16, București.

**MIHAIL TUDORAN** — Zărnești. Iată palmaresul reprezentativei de fotbal a Ungariei, în anul 1965. Partide în cadrul preliminariilor campionatului mondial: Austria—Ungaria 0—1 (Viena, 13 iunie), Ungaria—Austria 3—0 (Budapesta, 5 septembrie), R.D. Germană—Ungaria 1—1 (Leipzig, 23 mai), Ungaria — R.D. Germană 3—2 (Budapesta, 10 octombrie). Meciuri amicale: Anglia—Ungaria 1—0, la Londra și Ungaria — Italia 2—1, la Budapesta.

**VASILE PARASCHIVESCU** — București. În legătură cu Jocurile Olimpice din Mexic, ați citit undeva despre „Magdalena Mixchuca” și doriți să vă dăm cîteva date despre acest uriaș complex sportiv. Iată-le: se întinde pe o suprafață de peste 2 milioane m p, cuprinde 64 de terenuri de fotbal, 30 de baschet, 22 de volei, 26 de base-ball, 3 piste de atletism, 3 bazine olimpice, un velodrom și diverse săli și vestiare.

**TITUS ROȘU** — București, **ISTAFIE CUBLEȘAN** — Răzoare, **MIHAI ȘMULEAC** — Bistra. Regretăm foarte mult dar nu vă putem satisface cererile; revistele cerute fiind complet epuizate. De altfel, redacția nu se ocupă de difuzarea revistei. Nu trebuie să neglijați sfatul pe care l-am dat și altor cititori: Abonați-vă!



# OPINII DESPRE UNELE ECHIPAMENTE, MATERIALE ȘI APARATE SPORTIVE

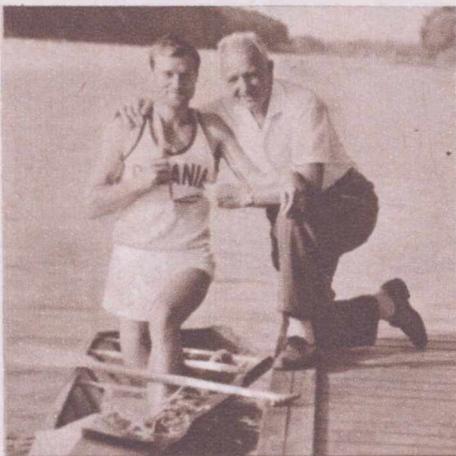
Echipamentele, materialele și aparatele îndeplinesc un rol de prim ordin în dezvoltarea bazei de masă a culturii fizice, în creșterea performanțelor sportive. De aceea, pe măsură ce exigențele în pregătire devin tot mai mari, trebuie să crească și exigențele în domeniul producerii acestor echipamente, materiale și aparate sportive. Calitatea superioară a acestora, pe lângă faptul că sprijină progresele în performanță, asigură și menținerea unui regim strict de economii. Un lucru de calitate rezistă mai mult, un lucru făcut de mîntuială are o viață scurtă și banii se irosesc, frînîndu-se astfel ritmul normal de investiții rentabile.

Pentru a ne da seama cum se prezintă lucrurile la acest capitol care stă mai puțin în atenția spectatorilor la manifestațiile sportive am întreprins un scurt raid de sondaj printre... echipamente, materiale și aparate sportive.

În paginile de față redăm unele aspecte culese cu bloc-notesul și aparatul de fotografiat.

## MÎNDRIE

Fotografia a fost făcută anul trecut, la Snagov, cu prilejul campionatelor europene de caiac-canoe. În ambarcație — Andrei Igorov, medaliat cu „argint” la Jocurile Olimpice de la Tokio și cu „aur” la „europene”. Pe ponton — timișoreanul Becsei, constructorul canoelor. Este mîndru că „pilotul de încercare” a terminat victorios întrecerea la 10 000 m. Considerăm însă că această mîndrie a timișoreanului ar cam trebui să le dea de gîndit constructorilor de la C.I.L. Reghin care — se pare — se mulțumesc numai cu succesele realizate pe gigurile, iolele și universalele lor. Le recomandăm să dea dovadă de aceeași ambiție și pricepere și atunci cînd transformă esențele superioare în caiace și canoe de concurs. Bătrînul timișorean nu poate face față singur necesităților...



## GHETE CU CRAMPOANE

ION PIRCĂLAB este nemulțumit de ghetele cu crampoane confecționate la Reghin. Ne spune că sînt ca niște bocanci de schi. Firește, exagera. Dar această exagerare nu-i poate ține în loc pe cismarii din Reghin, mai ales dacă au în vedere că Pircălab joacă de doi ani cu aceleași gheteci, neschimbîndu-le în acest rîstimp decît crampoanele, cînd se toceau. Niște gheteci cu crampoane care să reziste atîta timp? Vă asigurăm, stimați cititori, că nu este vorba de o încălțăminte... fermecată! Ghetele lui Pircălab, ca și ale celorlalți fotbaliști dinamoviști, au fost confecționate — dar cu foarte mare grijă — în atelierul condus de maestrul Gheorghe Moldoveanu. În acest atelier care se află în incinta clubului Dinamo București au fost confecționate gheteci și pentru rugbiști, pantofi cu cule pentru atleți. Chiar și Iolanda Balas este foarte încîntată de marca „Moldoveanu”. Pe cînd marii noștri performeri vor face comenzi mai... serioase de gheteci cu crampoane avînd marca „Reghin”? Să sperăm că pe cît de curînd...

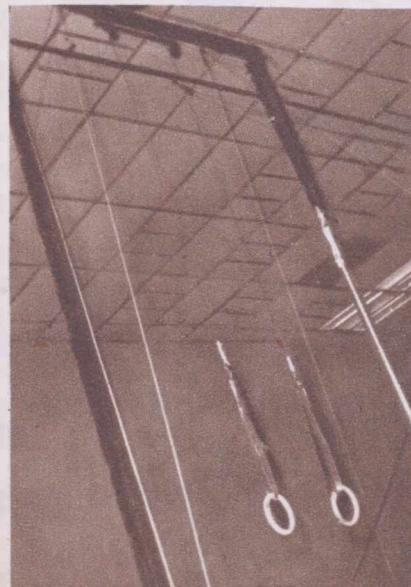
## PANTOFII CU CUIE

IOANA PETRESCU, care a reușit un excelent record republican la 200 m plat (23,5 sec.), ne-a declarat că a realizat performanța de la Timișoara în pantofi cu cuii purtînd marca „SPORT-Reghin”. Are numai cuvinte de laudă pentru meșterii din Reghin. Totuși, le sugerează să fie mai atenți la branțuri și la căptușea, precum și la asigurarea unui număr mai mare de calapoade. Dacă pantoful nu se mulează perfect pe picior sau dacă produce roșături, atletul este pus uneori în situația să-și încheie alergarea cu o zecime de secundă mai tîrziu. Or, este de dorit ca lucrurile să se petreacă invers...



## MINGEA ALB-NEGRU

Ion Pircălab este foarte mulțumit de mingea alb-negru produsă la Întreprinderea Flacăra Roșie din Capitală. Este impermeabilă și nu se deformează. Chiar și specialiștii străini au avut numai cuvinte de laudă pentru mingea de fotbal românească.



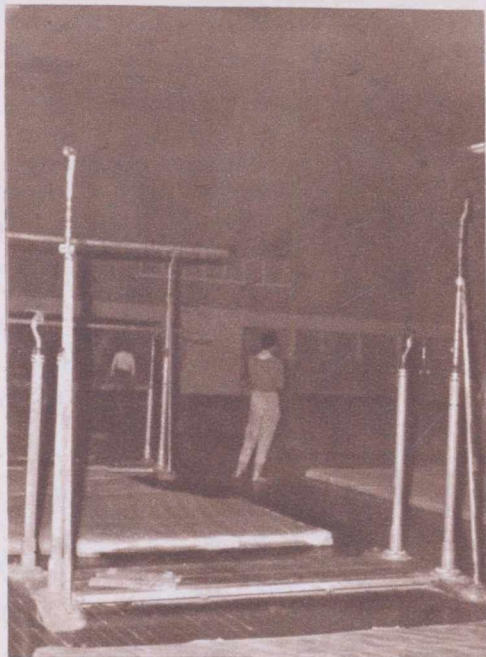
## PORTICUL

Am făcut o vizită la federația de gimnastică, și l-am întrebă pe tovarășii de acolo: „Ce vă... doare?” Mi-au răspuns: „Indiferența cu care ne tratează tovarășii de la I.E.B.S. De aproape un an am comandat atelierului lor să modifice porticul din sala de gimnastică de la complexul 23 August, pentru a-l pune de acord cu cerințele actuale. Azi, porticul arată ca și acum un an. Ne dor mai multe, dar asta în primul rînd.” În drum spre I.E.B.S., ne glădeam: modificarea bazei superioare a porticului este o chestiune simplă, mai ales cînd ai tot ce-ți trebuie — și comandă, și schiță, și material. Scuzați! Mai trebuie și acel... interes!

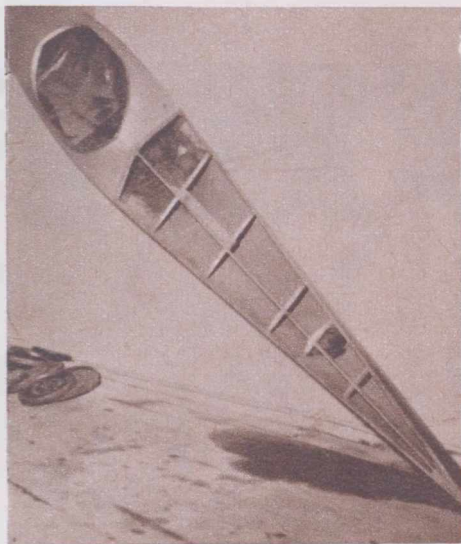


## PARALELE... INEXISTENTE

Orice iubitor al gimnasticii știe că paralelele sînt de două feluri: egale și inegale. Dar cînd am vizitat sala de gimnastică de la complexul 23 August, care este ca un vis de frumoasă, ne-am trezit brusc din vis: am constatat că mai există și un al treilea fel de paralele — cele inexistente! Vă mărturisim că această descoperire... senzațională nu ne-a făcut să simțim nici măcar o picătură de bucurie. Aparatele destinate sportului sînt greu de confecționat, costă bani, sînt suprasolicitate nu numai în Capitală, dar și în țară, iar... fotografia noastră ilustrează cu totul altceva. Vor spune unii: „Se mai întîmplă! Asta nu înseamnă să generalizezi, pentru că faci o mare greșeală, și nu ai voie să greșești!” Așa este! Să nu mai greșim! Dar unde-s paralelele?



## CAIACUL DE PLASTIC

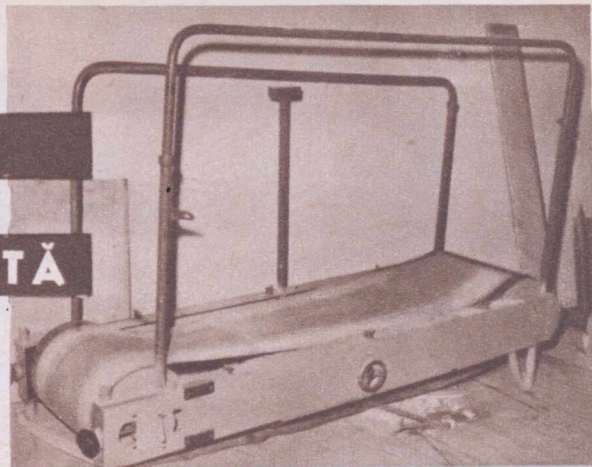


O ambarcație de concurs, și mai ales pentru o întrecere europeană, mondială sau olimpică, costă un sac de bani. De aceea, la antrenamentele sportive folosesc caiace mai... ieftine. Ca și în viață: la lucru — un costum, la recepție — altul. Pornind de la această idee, acum cîtiva ani a fost proiectat un caiac din plastic, adică o ambarcație foarte ieftină, foarte ușor de multiplicat, foarte bună pentru antrenamente. Dar cine are timp pentru multiplicări? Și... caiacul din plastic a fost scos de pe... rol și izolat de privirile lumii.

S-a făcut lumină numai o foarte mică fracțiune de secundă — blițul aparatului de fotografiat — și am dat peste această piesă de... arheologie. Dacă s-ar face lumină mai mult?

## PISTA

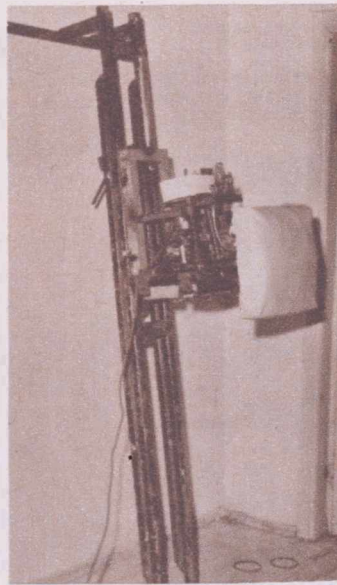
## RULANTĂ



În țările cu atletism dezvoltat este folosită — pentru obținerea unor date științifice privitoare la posibilitățile sportive — așa zisa pistă rulantă. Acest aparat capătă, actualmente, o importanță și mai mare, știut fiind că vîitoarea Olimpiadă se va desfășura la mare altitudine. Deci nu va fi necesar să se recurgă la deplasarea „olimpicilor” la 2000 m înălțime pentru a-i studia dacă vor fi în stare să suporte diferența de altitudine în timpul eforturilor specifice probei. Pista rulantă asigură viteza proprie alergărilor de viteză, ca și

pe aceea de la semifond sau fond, iar masca cu oxigen... rarefiază aerul. Această pistă rulantă este folosită în pregătire chiar și de cosmonauți. Sportivii noștri nu o folosesc însă pentru că unii specialiști nevăzînd-o funcționînd au declarat că este improprie. Este adevărat că ea a fost adusă la complexul sportiv „23 August” cu unele defecțiuni. Dar nimeni nu s-a... mobilizat ca s-o pună în stare de funcționare. Trebuiau niște bani pentru reparații, trebuiau forme contabile, trebuiau și altele. Prea multă bătaie de cap! Păcat că pista rulantă nu are gură să vorbească...

## ÎNCĂ FĂRĂ NUME



Acest aparat — actualmente în părsire — ar fi avut menirea să înregistreze forța dinamică în box, în atletism, în rugbi, în natație etc. Dar, în timp ce constructorul său lucra la aparat cîteva a aplicat un pumn zdravăn în pernă, așa pe neașteptate. Cîteva piese, nestrînse în șuruburi, s-au rostogolit cu zgomot pe jos. Exclamația interioară: „Ce mai e și cu prostia asta?”. Au căzut piesele acelea, pentru că aparatul nu era gata în acel moment pentru probă. Dar, neștiindu-se acest lucru, aparatul a fost dat... gata. Și-și așteaptă și el, resemnat, un loc într-un stand al viitorului muzeu de... arheologie. În dreptul său va fi pusă, poate, o etichetă: „Aparat fără nume, deoarece a murit înainte de a se naște”.

## ÎN LOC DE CONCLUZII

Din scurtul nostru raid-sondaj ne-am dat seama că mișcările noastre de cultură fizică și sport i-au fost puse la dispoziție toate materiile prime necesare echipamentelor, materialelor și aparatelor sportive.

Ne-am dat seama că multe din echipamentele, materialele și aparatele sportive sînt de calitate excelentă, dar unele — din nefericire — au o calitate slabă. Slabă pentru că nu există exigență în timpul producerii lor, în respectarea procesului tehnologic. De asemenea, nu există exigență corespunzătoare, întotdeauna, nici din partea întreprinderilor regionale ale Ministerului Comerțului Interior care fac recepția produselor. Trebuie să menționăm că între furnizor și beneficiar se află această întreprindere intermediară. Uneori, la recepție dă dovadă de insuficiență exigență chiar și beneficiarul.

Ne-am dat seama că între producția de serie și aceea de comandă specială este un mare decalaj calitativ, ceea ce aduce daune bănești, întrucît producția de serie expiră de facto cu mult timp înainte de termenul de prescriere.

Ne-am dat seama că ideile inovatoare nu sînt îndeajuns sprijinite. Este de neconceput să dai verdicte la... inspirație, fie că un lucru e bun, fie că nu e bun. În felul acesta se irosesc nu numai bani, dar se irosesc energii, bune intenții.

Ne-am dat seama că la noi în țară se pot produce lucruri de calitate excepțională. Avem materii prime, avem bani, avem ingineri, tehnicieni și mesteri pricepuți și cu idei, dar sîntem — cîteodată — prea puțin exigenți și perseverenți. Cu mai multă exigență și perseverență echipamentele, materialele și aparatele noastre sportive pot să angajeze oricînd o întrecere de la egal la egal cu străinătatea, fără să aibă nevoie nici de cel mai mic handicap.

HORIA CRISTEA  
Foto: V. BAGEAC și P. ROMOȘAN

## STAND CU MERITE

Iată în imaginile alăturate o serie de produse ale întreprinderilor noastre de confecții: costume de gimnastică — pentru bărbați și pentru femei — de foarte bună calitate; ale întreprinderilor dela Reghin: o trambulină pentru gimnastică și o pereche de pantofi cu cuie, de asemenea de

calitate superioară. Cînd există interes, din mîinile pricepute nu pot ieși decît materiale de calitate superioară.

Un stand cu merite. Nu vă închipuiți cîte și cîte alte echipamente și materiale sportive pot avea loc pe acest stand. Totul e să existe însă interes!



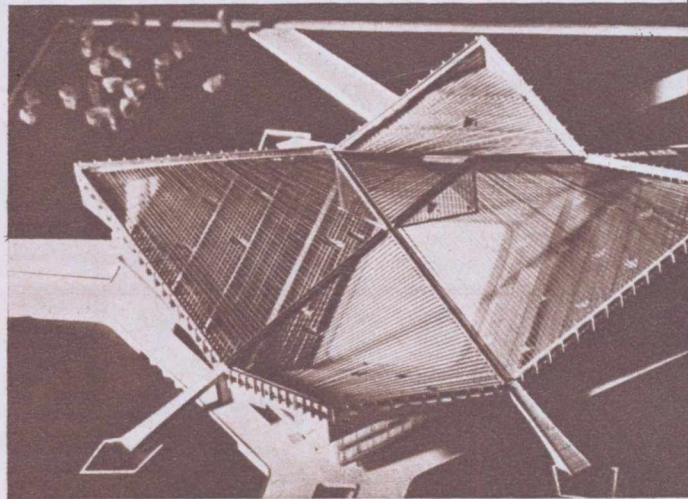


# MAGAZIN

## Sportiv

### UN NOU PATINOAR OLIMPIC

Jocurile Olimpice de Iarnă din 1968 vor avea loc în Franța, în localitatea Grenoble. Pregătirile gazdelor pentru acest mare eveniment sportiv au și început. Iată alături macheta viitorului patinoar olimpic care va fi construit la Grenoble. Amplasamentul general al construcției va forma un patrat cu latura de 110 m. Întregul patinoar va fi acoperit, iar construcția tribunelor este astfel concepută, încât spectatorii să poată avea, cu toții, o foarte bună vizibilitate. Privind macheta patinoarului, putem spune că participanții la J.O. din 1968 vor avea la dispoziție una dintre cele mai moderne și elegante construcții sportive din lume.



### IARNA, SPRE FĂGET

Foarte mulți dintre iubitorii turismului susțin că iarna munții sînt mult mai frumoși decît vara. De această părere este și cititorul nostru Alexandru Stăneă din București care, din recenta sa excursie în masivul Făget, ne-a adus acest poetic colțisor de natură. Vi-l prezentăm și dumneavoastră cu intenția de a vă da o sugestie pentru petrecerea timpului liber de la sfîrșitul săptămîinii...



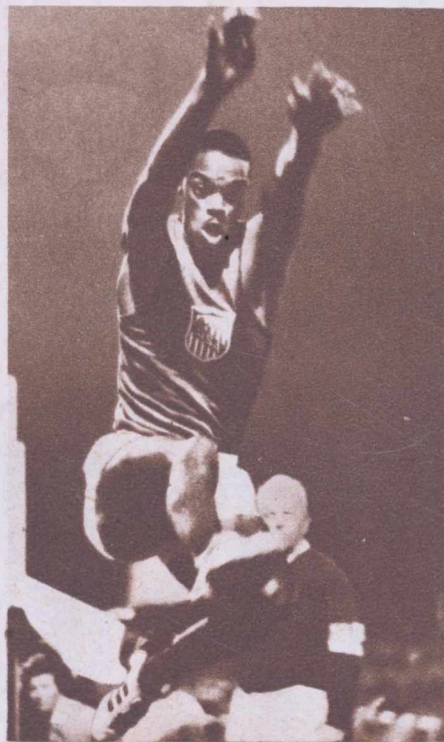
### VIITORII HOCHEIȘTI

Unul dintre cele mai bune cluburi de hochei pe gheață din Cehoslovacia, S.O.N.F. Kladno, își pregătește din timp viitorii jucători pentru echipa mare. În fiecare an, antrenorii clubului cehoslovac selecționează 60 de copii cu care, în vacanța mare, fac antrenamente de atletism, apoi, iarna, pregătirea continuă pe gheața patinoarului.

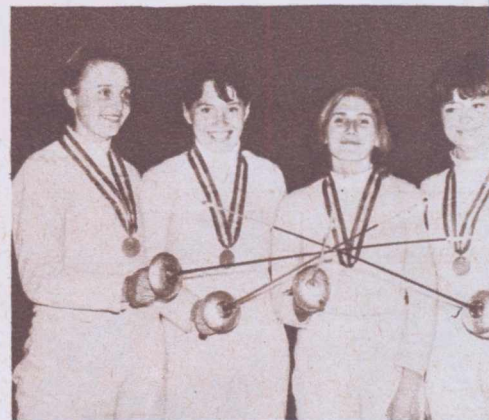
Iată-i pe micușii hocheiști echipându-se pentru o partidă așteptată cu multă nerăbdare.

### REVANȘA CAMPIONULUI

Campionul olimpic de la Roma, săritorul în lungime Ralph Boston (S.U.A.), învins în mod surprinzător la J.O. de la Tokio, s-a revanșat în 1965, stabilind un nou record mondial: 8,35 m. Iată-l într-o foarte frumoasă fotografie, premiată în Statele Unite, în timpul săriturii-record.



### CAMPIOANELE MONDIALE

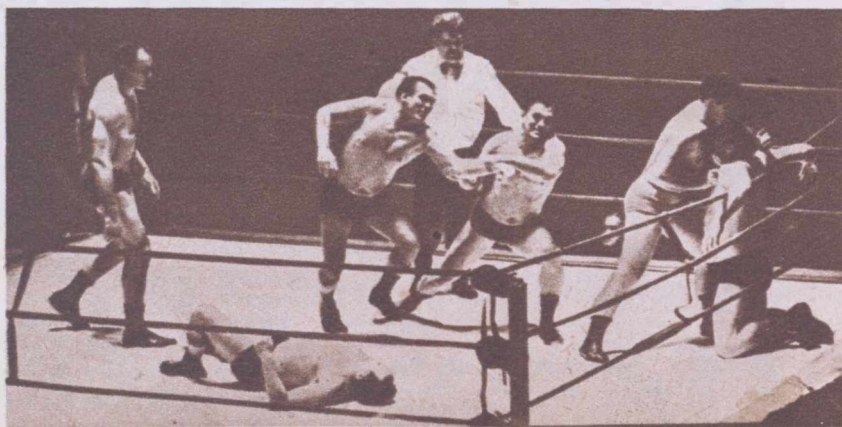


Aceste patru floretiste sînt cele mai bune scri-mere sovietice ale anului 1965. La ultima ediție a campionatelor mondiale de scrimă, disputată la Paris, ele au reușit să cîștige titlul suprem învingînd în finală echipa României. Valoarea ridicată a acestui cvartet feminin, îl recomandă ca favorit și în întrecerile internaționale pe care le va susține în 1966. Posibilitatea înlocuirii unora dintre componentele formației este mult redusă deoarece, de obicei, echipa care cîștigă nu se schimbă...

De la stînga la dreapta: Galina Gorokhova, Valentina Rastorova, Valentina Prudskova și Nadeșă Kondratieva.

### SPORT? LUPTA LIBERĂ? NUI REGIE...

Șase oameni pe ring, plus arbitrul șapte. În total podeaua ringului suportă o greutate de 750 kg. Ce vedeți pe ring e o luptă colectivă de catch. Se confruntă două echipe formate din cîte trei luptători. După cum puteți observa sportivii — dacă îi putem numi așa — se izbesc de podea, se zdrobesc, pare-se, în corzile ringului, își răsucesc minile. Dar cîte nu fac ei într-o partidă, care uneori poate ține chiar o oră și jumătate! Cei dornici de senzații tari vin să „guste” aici, la „Palais des Sports”, „finețea” cu care este răsucit un deget sau un picior, o ureche, strigătul înăbușit al celui înghesuit între corzi. Nu vă speriați, nu-i totul chiar atît de tragic. În aceste lupte colective de catch, totul este teatru, regie. Strigătele ce se scot, lovitul cu pumnul în podea, semn că adversarul se înăbușe, dublul salt efectuat în aer și alte asemenea exhibiții sînt regizate, prin ele urmărindu-se doar impresionarea ochiului spectatorului. Pentru bani, ce nu fac unii în țările occidentale!





## DESPRE ENERGETICA ALERGĂRILOR

În cadrul unei reuniuni a secției de fiziologie și biochimie a Asociației Britanice pentru Propășirea Științei, B.B. Lloyd, conferențiar la catedra de fiziologie a universității din Oxford, a susținut că până la sfârșitul secolului, mila se va putea parcurge în 3'40".

El a descris recordurile mondiale de alergări ca „o mină de aur pentru fiziologie”, căci aceste recorduri furnizează cele mai prețioase și corecte date științifice despre exerciții done până la limita maximă a forței musculare.

Performanțele sînt limitate de energia pe care o poate produce atletul prin arderea „combustibilului” — zaharuri și grăsimi — și transformarea lor în oxigen, adus de sînge în mușchi. Atleții de clasă mondială pot consuma într-un minut pînă la cinci litri de oxigen din sînge, adică de douăzeci de ori mai mult decît cantitatea consumată în mod normal, în stare de repaus.

B.B. Lloyd a spus în continuare că mai este nevoie de multă muncă de cercetare pentru a stabili în mod precis forța cheltuită de un alergător la viteză diferită. Ar fi de dorit, ca un asemenea sportiv să poată alerga în compania unor recordmani mondiali aflați în maximum de formă și care — cu titlu de experiență — să nu aibă decît rolul de cobai, adică să ducă doar trenul. Aceste afirmații au stîrnit discuții vii în rîndul oamenilor de știință prezenți. Unii au afirmat că un sprinter (care poate atinge o viteză de 22 mile pe oră), are nevoie de șecce sau douăsprezece ori mai mult oxigen decît un maratonist, iar alții au susținut că energia necesară pentru acoperirea unei anumite distanțe este în linii mari independentă de viteză.

Ritmul de stabilire a recordurilor mondiale în ultima sută de ani, a dovedit însă că proporția în care oxigenul poate fi luat din sînge și care, în rîndul lui, e pompat de inimă în mușchi, a crescut foarte mult, adică cu 15 la sută între 1874 — 1965. Pe baza acestor date, B.B. Lloyd a preconizat alergarea unei mile în timpul în 3'40" în jurul anului 2000.



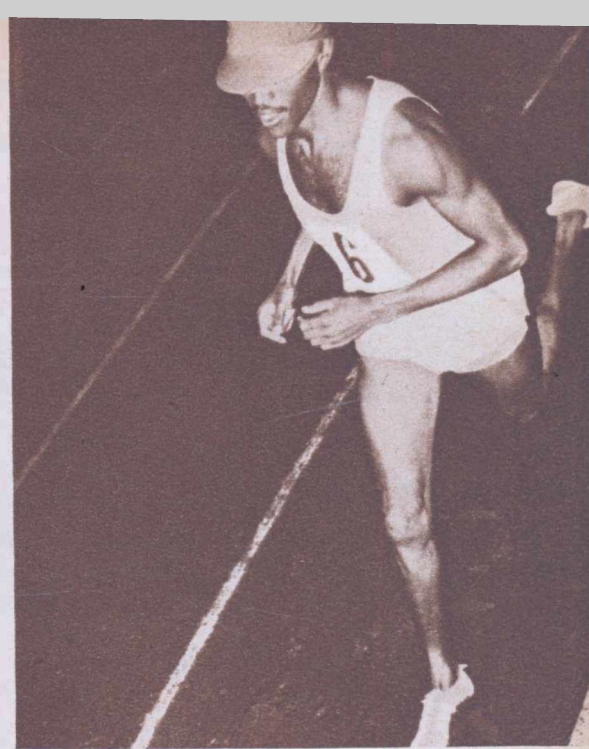
## FOTOGRAFII PREMIATE

Există o veche tradiție în presa internațională ca la sfîrșitul fiecărui an neobosiții fotoreporteri, pe care îi întîlnim pe ploaie, frig, vînt sau caniculă pe pistele marilor stadioane sau în spatele plaselor la fotbal, gata să prindă o imagine excepțională, să-și facă bilanșul artistic al activității lor. În fiecare țară se organizează anual concursuri de fotografii sportive în cadrul cărora maeștrii micuțelor aparate expun din capodoperele lor. Și nu se poate spune că aceste concursuri nu cunosc un remarcabil succes. Vă prezentăm trei fotografii premiate în astfel de concursuri, în diferite țări.

1. Fotoreporterul sportiv Renato Perez, din New York, a atras atenția amatorilor de rugbi american prin această fotografie. Iată cum arată, în general, un rugbist din S.U.A. după desfășurarea unui meci. Este cunoscut faptul că rugbiul „Made in S.U.A.” este deosebit de dur și se deosebește cu mult față de rugbiul european în XV sau XIII. În fiecare an statisticele înregistrează zeci și zeci de tineri căzuți la „datorie” pe terenurile de rugbi american.

2. O remarcabilă fotografie a gimnastei Erika Barthov din R.D. Germană, care lucrează la birnă. Opera aparține lui Frederick Karlheinz (Leipzig).

3. O impresionantă și perfectă săritură ca stil a atletei vest-germane Helga Hoffman, recordmana R.F. Germane, săritoare constantă peste 6 m. Fotografia aparține fotoreporterului Werner Vollmer din München.



## LUI KEINO ÎI ESTE FRIG

Celebrul Kipchonge Keino, alergătorul de cursă lungă din Africa centrală este foarte sensibil la frig. Dovada: cînd se răcorește el poartă o șapcă protectoare. Originar din podișurile înalte ale Keniei, excelentul atlet a coborît pe piste de atletism din Europa și Australia, pentru a se întreci cu cei mai buni alergători din lume. Rezultatele curselor sale sînt tot mai cunoscute în ultima vreme. În posesia lui Keino a și intrat recordul mondial pe 5 000m (13 : 24,2).

## LAURII CAMPioanei



Tînăra fată din fotografia de mai sus este campioana mondială la șah, sovietica Nona Gavrindasvili. Coroana de lauri pe care o poartă, a primit-o după cucerirea titlului suprem în 1965. În clasamentul celor mai bune sportive sovietice ale anului trecut, Nona ocupă un loc de frunte.

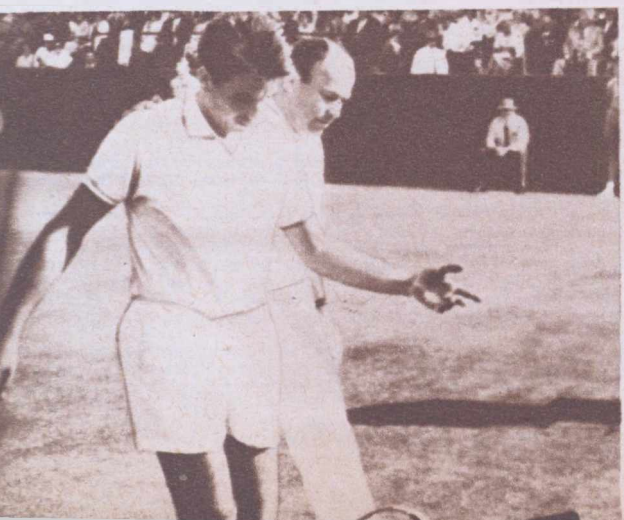


FEMEIA FATALĂ

desen de PETRU GAVRILIU

## DECEPTIA LUI SANTANA

Și sportivii foarte mari au cîteodată... nervi. Jucătorul spaniol de tenis Manuel Santana, de pildă, și-a spart racheta (vezi fotografia), după înfrîngerea suferită în fața australianului Fred Stolle, în meciul disputat în cadrul finalei Cupei Davis. Izbucnirea lui Santana este oarecum explicabilă, dacă ținem seama că el a fost cel care a cîștigat primele două seturi și... tot el, cel care le-a pierdut apoi pe celelalte trei...



## Acum 100 de ani

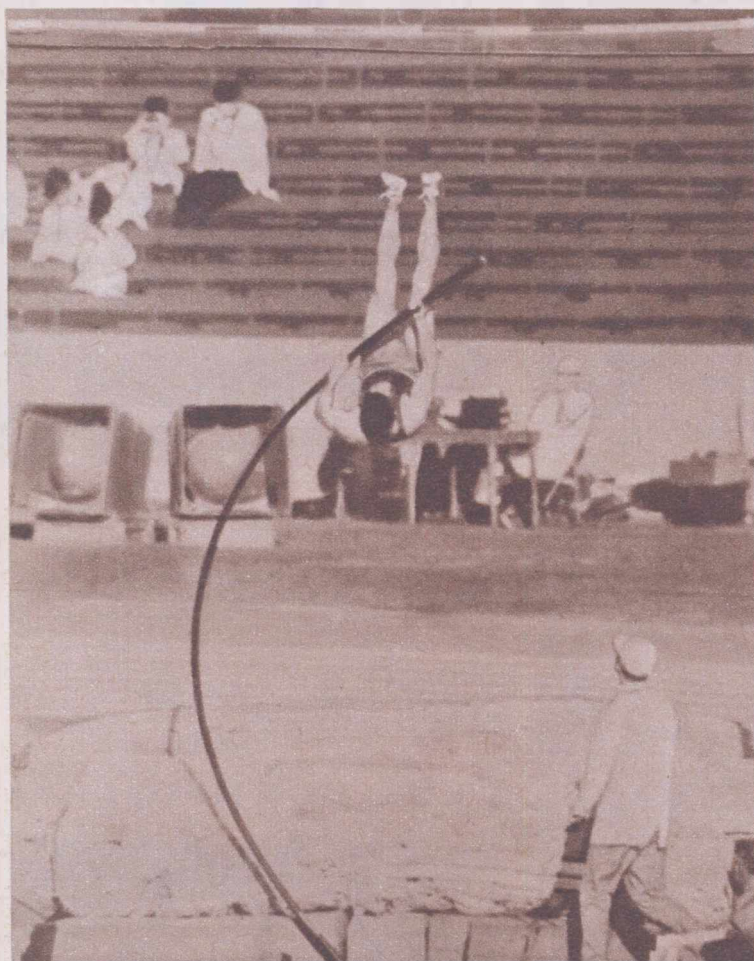
### PRIMA CRONICĂ DE BOX ROMÂNESCĂ

În luna septembrie a anului 1840, tînărul făcărășan Ion Codru-Drăgășanu se afla la Londra, într-una din multele sale călătorii Monte de-a lungul și de-a latul Europei, pe care le-a descris apoi în volumul intitulat „PEREGRINUL TRANSILVAN”, publicat la Sibiu în 1845, de la apariția cărui s-au împlinit deci de curînd 100 de ani, lucrare care l-a apăsut pe autorul său printre scriitorii noștri clasici.

Descriind capitala Angliei, el spune — între multe altele — și următoarele: „Cercetărăm alt local, numit „Box-hall” unde o specie de gladiatori englezi se luptă cu pumnul față-n față, adoptîndu-se a se lovi la preste nas și foale. Văzui unul singurînd din nas și din gură... Englezilor le place astfel de luptă și bat din mîini, ba încă se rămășesc (pun rîmășeg, n.n.) pentru luptătorii de predilecțiunii”.

Acest text, datînd de 100 de ani, este cel dintîi scris de un român, privitor la box.





FRED HANSEN (S.U.A.) deține cu o performanță de 5,28 m recordul mondial. După cum se vede el folosește o prăjină cu fibre de sticlă, adevărat catapult.

PENTTI NIKULA (Finlanda) deține și astăzi cea mai bună performanță de sală: 5,10 m. în Europa.



## ÎNCEPUTURILE, ACUM 3795 ANI!

Săritura cu prăjina, această spectaculoasă probă din programul întrecerilor atletice moderne, are o vechime de nu mai puțin 3795 ani! Da, nu este nici o greșală, căci o serie de documente care s-au păstrat pînă azi atestă acest lucru. Astfel, în anul 1829 î.e.n., la Tallin, în Irlanda, se desfășurau așa-numitele Jocuri Tallteane, care aveau loc în fiecare an în luna august și care cuprindeau următoarele probe: alergare, săritură în lungime, aruncarea sulfei, aruncarea greutății și prăjina. Aceste jocuri s-au desfășurat neîntrerupt pînă în anul 544 e.n., cînd au încetat. În paranteză adăugăm că Jocurile Tallteane au fost reînviolate după Jocurile Olimpice din 1920, de la Paris, la Dublin — în anul 1924.

Iată deci cum prăjina este una dintre cele mai vechi probe cuprinse în programul atletic. Interesant este însă faptul că săritura cu prăjina nu servea la început pentru trecerea unor înălțimi cît mai mari ci, din contra, pentru trecerea mlaștinilor, bălților și a altor locuri denivelate. În nordul Angliei, în Irlanda, în Olanda, în Franța, acest procedeu era foarte dezvoltat, deoarece poduri nu prea existau. Pentru traversare se foloseau prăjini cu care se sărea din șanț în șanț. Astfel, nu înălțimea juca rolul principal, ci distanța. Mai tîrziu, cu ajutorul prăjinii, se sărea peste obstacole, garduri, bariere, traverse etc. Apare deci un oarecare obstacol (minor) de înălțime.

Demn de remarcă este faptul că materialul din care se confecționau aceste prăjini nu a fost de la bun început bambusul. Lemnul folosit era stejar, frasin, brad, așa-numitul hickory sau alți arbuști cu proprietăți elastice. Ca o curiozitate, menționăm că „la distanță” cel mai mult s-a sărit — din datele ce le posedăm — 8,74 m, de către americanul Jef Chase, care, în „stilul modern” — dacă i se poate spune așa — deține o performanță de 4,98 m.

## ERA BAMBUSULUI

Proprietățile bambusului au fost folosite imediat pentru confecționarea de prăjini. Deja în anul 1857, într-un manual englez de sport, un oarecare J. Walsh recomandă prăjina de bambus ca fiind cel mai bun lemn pentru această probă. Primii care au utilizat o asemenea prăjină în competiții au fost englezii. J. Wheeler a fost primul care a sărit peste 2 m (3,05 în 1866). Proba rămîne un apanaj britanic pînă în 1891 — 3,50 Dickinson, cînd supremația trece de partea americanilor, care o dețin pînă în prezent, cu două întreruperi relativ scurte, de care vom vorbi mai jos.

Deși se constata că bambusul este cel mai bun lemn pentru confecționarea de prăjini, totuși mulți săritori nu au fost prea entuziasmați, astfel că unii care au încercat prăjina de bambus în concursuri au renunțat apoi la ea, revenind la prăjina de hickory.

În marile concursuri, prăjina de bambus este folosită pentru prima dată cu ocazia ediției jubiliare a Jocurilor Olimpice din 1906 — ediție care de altfel nu intră în număratoarea Jocurilor Olimpice, fiind organizate cu prilejul a 10 ani de la prima Olimpiadă, cînd francezul Fernand Gonder a cîștigat cu 3,50 m. Aceasta a fost singura dată cînd titlul olimpic nu a fost cucerit de americani, țara unde prăjina este una dintre cele mai populare și mai apreciate probe. Gonder era considerat ca avînd o detență foarte bună, cu ajutorul căreia își domina adversarii, fără să se țină seama de faptul că, în parte, detența îi era dată și de elasticitatea prăjinii.

## PATRU METRI — MOMENT DE RĂSCRUCE

Înălțimea de 4 metri este trecută pentru prima dată de către L.S. Scott S.U.A. — 4,015, în 1910. Dar, primul record mondial omologat aparține lui M.S. Wright, cu 4,019 m, realizați în 1912. Războiul întrerupe evoluția săritorilor, astfel că în 1920, la Anvers, noul record mondial al învingătorului olimpic Frank Foss va fi cu numai 7 cm mai ridicat decît cel realizat cu 8 ani în urmă.

Singurul european care a reușit să-și domine pe o perioadă de mai mulți ani contemporanii americani a fost norvegianul Charles Hoff (născut 1902 — 1,88 m — 78 kg). În perioada 1922—1925 el a doborât de 4 ori recordul lumii, ducîndu-l la 4,25. Ghinionul l-a urmărit pe acest excepțional de dotat atlet. El nu și-a văzut încununată cariera cu o medalie olimpică. În 1924, cînd era de departe mare favorit, un accident îl face să nu poată participa la proba favorită. Hoff a deținut o serie de rezultate care ulmesc și astăzi pe specialiștii pentru multilateralitatea de care dădea dovadă: 100 m — 10,8; 400 m — 48,8; 800 m — 1:55,0; lungime — 7,45 m; înălțime — 1,85 m; greutate — 14,50 m. Ulterior Hoff a fost declarat profesionist și în această calitate a reușit cîțiva ani mai tîrziu 4, 32 și 6368 puncte la decathlon, după noua tabelă!

După dominația norvegianului, recordul urcă încet, pînă în 29 mai 1937, cînd doi săritori reușesc să facă un salt de 11 cm, ducînd recordul peste limita celor 4,50 m. Aceștia sînt William Sefton (născut 1915-1,90 m-82 kg) și Earle Meadows, campionul olimpic de la Berlin din 1936, cu 4,35 (născut 1913-1,85 m-72 kg). Amîndoi au „trecut” în același concurs 4,64 m.

Această performanță „domnește” 3 ani, pînă cînd, în 1940, un student american de origine olandeză, Cornelius A. Warmerdam (născut 1915 -1,83 m-72 kg) reușește 4,60 m, un an mai tîrziu 4,72, în 1942 4, 77, iar în 1943, în sală, 4,79. Cel de al doilea război mondial l-a împiedicat să-și dovedească neîntrecută măiestrie în trecerea stachetei cu o prăjină de bambus, peste înălțimi netrecute încă pînă la el și nici după aceea. Warmerdam a rămas un model de perfecțiune și de perseverență în pregătire. Cuvintele sale adresate săritorilor cu prăjina au rămas ca o dogmă universal valabilă: „Trage tare nu te limita, nu te descuraja dacă progresul este lent și perseverență indiferent de ce va fi”.

Rezultatul lui Warmerdam — 4, 77 m cu prăjina de bambus — este și astăzi recunoscut de către majoritatea specialiștilor mondiali drept cea mai bună performanță, ADEVĂRATUL RECORD MONDIAL AL PROBEI — deși între timp recordul lumii a urcat la 5, 28, dar cu alte prăjini, care au influențat în mod deosebit progresul. „Ajutîndu-ți cu zeii de centimetri! Iată de ce un alt săritor celebru, Don Bragg, primul atlet peste 4,80 m, în 1960, cu prăjina de metal, spunea că îl consideră pe Warmerdam drept cel mai mare săritor al tuturor timpurilor. Să dăm Cezarului ce-i al Cezarului!

Și pentru că sîntem tot la capitolul Warmerdam, cred că este interesant de arătat că după doborîrea recordurilor el a trecut la profesionism. Apăsăra în fiecare seară la un circ din New York, unde făcea următoarea exhibiție cu prăjina; ieșea în fața publicului. În trac și cu joben, cu prăjina în mînă, stacheta se afla la 4 m și, așa îmbrăcat cum era, trecea peste această stachetă, iar în aterizare, scootea jobenul și saluta publicul, poziție în care ateriza pe saltelele special amenajate.

## ERA METALULUI

Căutările săritorilor din lume și ale specialiștilor pentru a realiza prăjini care să permită o elasticitate mai ridicată pentru trecerea unor înălțimi cît mai mari a dus la fabricarea prăjinii de metal.

Efectele celui de al doilea război mondial s-au făcut simțite în atletism prin faptul că performanțele au înregistrat o scădere și o înapoiere la nivelul anilor 1932 — 1936. Astfel, la campionatele europene de la Oslo, din 1946, titlul de campion european se cîștigă de către suedezul Allan Lindberg cu 4,17 m, doi ani mai tîrziu titlul olimpic la Londra cu numai 4,30 m (Owen Smith 4,30) iar „europenele” de la Bruxelles — de către Ragnar Lundberg (Suedia), cu aceeași performanță — 4,30. Adică, mai puțin decît William Miller, campionul olimpic din 1932—4,816, ca să nu mai vorbim de Meadows în 1936 — 4,36 m.

Dar, încetul cu încetul revenirea și progresul se fac tot mai mult simțite. Olimpiada din 1952, de la Helsinki, este prima deschizătoare de noi prîiti în sportul de performanță. Prăjina este prezentă ca deobicei, iar cîștigătorul, pastorul american Bob Richards (născut 1926 — 1,78 m — 74 kg) cîștigă titlul cu 4,65, record olimpic. Patru ani mai tîrziu, în îndepărtata Australie, același „Bob” își reinnoiește victoria, adăugînd și un centimetru recordului olimpic care-i aparține.

Începuse bătălia recordului.



# B A M B U S L A S T I C L Ă

Anul 1957 este anul în care recordul de 4,77 este doborât. La 27 aprilie, Robert A. Gutowski reușește 4,75, întrecând cu 1 cm vechiul record al lui Warmerdam. De apt, întrecut este un fel de a spune, deoarece, precum am mai arătat, nici până azi rezultatul de 4,77 m cu bambus nu a fost depășit. Dar, întrucât F.I.A.A. a omologat rezultatul, el constituie record mondial și noi nu facem decât să ne conformăm. Deși, în trecut s-a spus, poate că cel mai bine ar fi fost ca recordurile să fie omologate separat cu bambus, metal, sticlă, și alte materiale ce vor apărea în viitor.

Gutowski este o veche cunoștință a noastră. După cum se știe, el a participat la Campionatele Internaționale de atletism ale României, în 1956, unde a reușit 4,55, o performanță excepțională și care l-a dat dreptul să fie inclus în echipa olimpică a S.U.A. pentru Melbourne, unde acestuia se face în urma unui concurs de selecție. Deci, putem spune că gloria lui „Bob” a început la București. Ambianța, spectatori entuziaști, miile de făclii aprinse care au ținut locul reflectoarelor au făcut ca după Jocurile Olimpice Gutowski să declare că nu va uita niciodată concursul de la București, care l-a deschis drumul spre celebritate. Un tragic accident de automobil a pus capăt vieții acestui atlet în plină activitate.

Și lată-ne față în față cu „Tarzan”. Nu este o glumă, deoarece campionul de la Roma Donald G. Bragg (născut 1935 — 1,90 m — 90 kg) învățase săritura cu prăjina încă pe vremea când era copil, sărind din llane în llane, cu prăjini mici, vrind parcă să imite aventurile înfățișate de Weismüller pe ecran. De altfel, Bragg a ținut ca titlul de la Roma să constituie un atu important pentru producătorii de la Hollywood (pe lângă fizicul său impresionant) pentru a i se încredința rolul unei noi ecranizări a lui Tarzan.

## ERA STICLEI

Nici săritorii, nici antrenorii și nici fabricanții de materiale sportive nu au fost mulțumiți de calitățile prăjinei de metal. Progresul de numai 3 cm între prăjina de bambus și cea de metal era încă o confirmare a valorii recordului lui Warmerdam sau a „calității” destul de scăzute a metalului.

Și din nou au început cercetările de laborator pentru a se fabrica o nouă prăjină care să fie și mai elastică decât cele anterioare. După multe cercetări, americanii au realizat prăjina din fibre de sticlă, care are o elasticitate mult superioară celor anterioare și care pur și simplu îl catapultează pe săritori deasupra ștachetei. Calitățile fizice încep să joace un rol mai puțin important decât la celelalte feluri de prăjini, datorită acestei calități a noului prăjin.

Noua prăjină, apărută în competiții în anul 1961, se impune de la început printr-un record mondial — 4,832 George Davies. În anul următor, datorită faptului că prăjina este din ce în ce mai mult folosită, toți săritorii, dându-și seama de avantajele ei incontestabile, au trecut fără excepție la folosirea ei. Și, ca urmare firească, performanțele au înregistrat o creștere impresionantă. Trecerea acestei invenții în Europa a dus și la ridicarea valorii rezultatelor săritorilor europeni. Ba mai mult, pentru a doua oară în istoria probei, americanii au fost detronași — cei-l drept numai pentru un an — de pe tabelul recordurilor mondiale, și aceasta datorită finlandezului Pentti Nikula (născut 1939 — 1,79 m — 67 kg), care a sărit 4,94 m în aer liber și 5,10 în sală.

**CINCI METRI!** — cifră cu o rezonanță deosebită pentru săritorii cu prăjina — a fost trecută pentru prima oară de către un tânăr student american Brian Sternberg, (născut 1943 — 1,85 m — 76 kg), care a urcat apoi recordul până la 5,08 în 1963, pentru ca apoi să se accidenteze în mod stupid la un antrenament, la coloana vertebrală, și să rămână paralizat și în prezent. John Pannel (născut în 1940 — 1,78 m — 75 kg) urcă recordul la 5,20 în același an, pentru ca în anul olimpic Fred Hansen (născut 1940 — 1,83 m — 75 kg) să-l fixeze la 5,28, record în picioare și astăzi.

Până la 20 Ianuarie 1966, un număr de 17 săritori au trecut peste ștacheta înălțată la 5 m. În 68 concursuri în aer liber, toate cu prăjina de fibră de sticlă. Cele mai multe concursuri oficiale peste 5 m le-au realizat:

Nume	Record	Tip
John Pannel S.U.A.	16 rec.	personal 5,20
Manfred Preussger R.D.G.	10	5,15 — rec. european
Fred Hansen S.U.A.	8	5,28 — rec. mondial
Wolfgang Nordwik R.D.G.	7	5,05
Wolfgang Reinhardt R.F.G.	4	5,11
Brian Sternberg S.U.A.	3	5,08
Ronald Morris S.U.A.	2	5,02
Jack Cramer S.U.A.	2	5,06

Cellaiți 9 săritori au reușit numai o singură dată sărituri peste 5 m.

Nu putem încheia fără a spune câteva cuvinte și despre săritorii noștri cu prăjina. Primul „peste 4 m” și singurul care a participat la Jocurile Olimpice a fost Zeno Dragomir (în 1952, 3,95, locul 18). Recordul său de 4,20 a fost întrecut în mai multe rânduri de Zoltan Szabo, care folosea o prăjină de metal și care l-a urcat până la 4,42 m în anul 1959. Mergând pe linia noulor cuceriri tehnice, Petre Astafei realizează cu noua prăjină 4,40 în 1962, locul 11 la campionatele europene, pentru ca apoi să doboare de mai multe ori recordul, ajungând la 4,75 m în 1964.

În încheiere, lată un mic tabel cu cele mai bune rezultate reușite în lume și în țară cu diferitele feluri de prăjini:

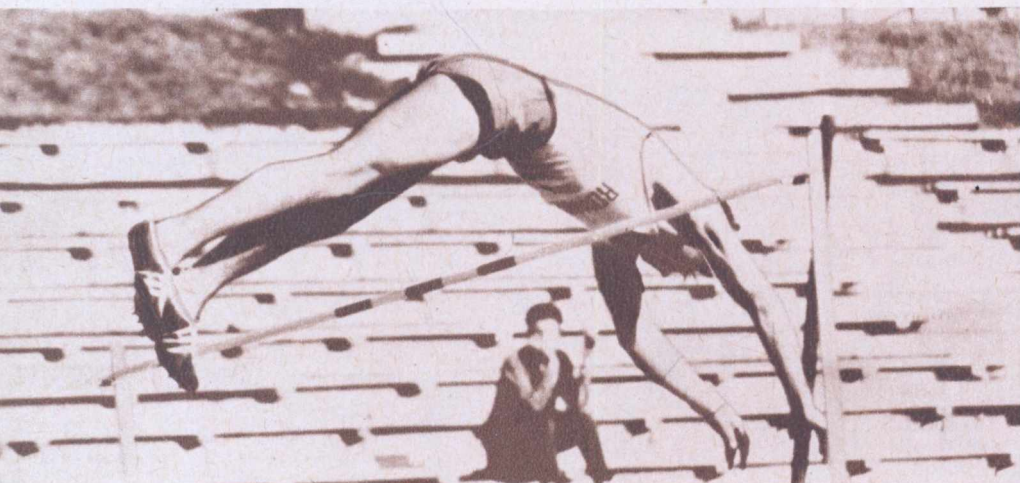
Felul prăjinei	Recordul realizat	
	Mondial	România
Bambus	4,77 C. Warmerdam 1942	4,20 Z. Dragomir 1952
Metal	4,80 D. Bragg 1960	4,42 Z. Szabo 1959
Sticlă	5,28 F. Hansen 1964	4,75 P. Astafei 1964

După cum se poate remarca, diferența în centimetri între rezultatele noastre și cele mondiale a fost de

- 57 cm la prăjina de bambus
- 38 cm la prăjina de metal
- 53 cm la prăjina de fibră

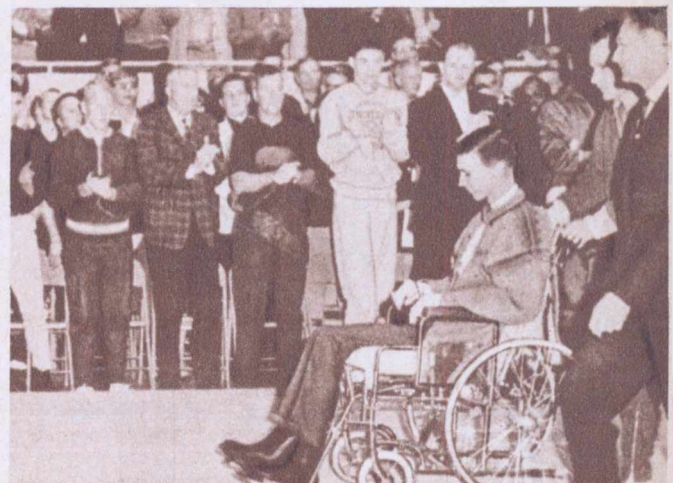
Să muncim pentru ca această diferență să se micșoreze din ce în ce mai mult, pentru ca rezultatele noastre în cea mai spectaculoasă și mai tehnică probă atletică — săritura cu prăjina — să se apropie de cele mai bune performanțe mondiale.

NICULAE MĂRĂȘESCU

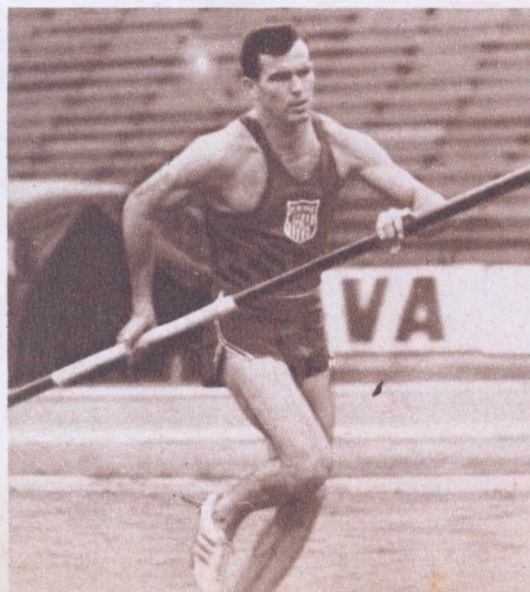


**PETRE ASTAFEI** — un tânăr atlet în plin progres, deține recordul României cu 4,75 m.

**JOHN PENNEL (S.U.A.)** și-a anunțat forma, obținând prima mare performanță a anului în sală: 5,12 m!



**BRIAN STERNBERG** — un mare atlet care a dat un greu tribut probei îndrăgite. În urma unei căsături el a rămas paralizat.



# SPORT

**REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:**  
Strada Vasile Conta nr. 16, ralonul 30 Decembrie — București. Telefoane: 11.10.05 și 11.91.13.

**ABONAMENTELE** se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

**PUBLICITATE:** Agenția de publicitate Editura Știința  
telefon 14.15.16.

Prezentarea grafică:  
**M. PATRICHI.**  
Tehnoredactor: **N. BĂRBĂUȚEAN.** Corector: **GH. RANETTI.**

Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Științei

48.806 Lei 2,50





# Un caiac cu 10 MEDALII DE AUR

(CITIȚI REPORTAJUL DIN PAG. 4-5)

**SPORT**

